

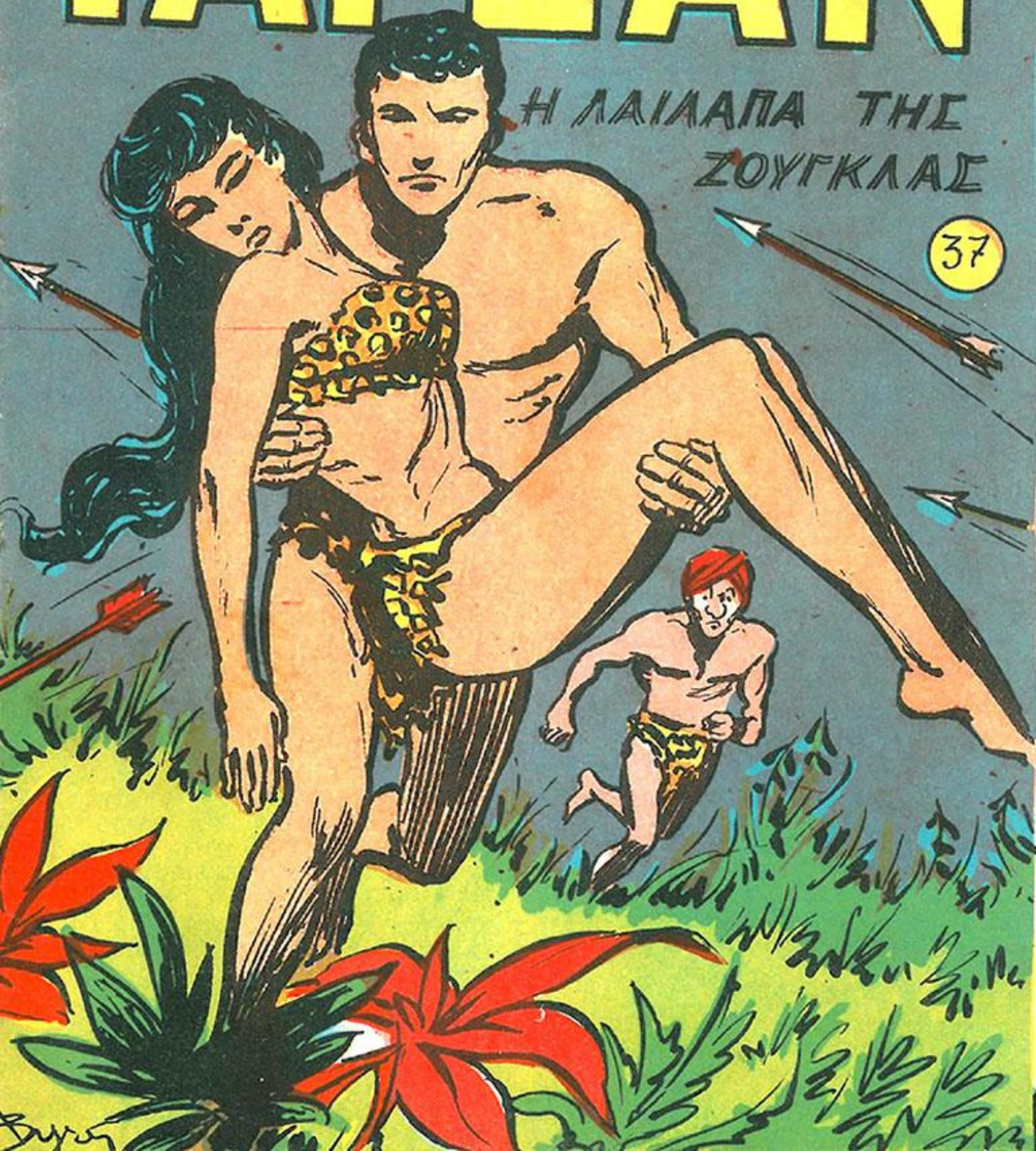
ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

TARZAN

Ο ΜΙΚΡΟΣ

Η ΛΑΙΛΑΠΑ ΤΗΣ
ΖΟΥΓΚΛΑΣ

37

Η ΛΑΙΛΑΠΑ ΤΗΣ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΗ ΠΑΓΙΔΑ

Σ ' ΕΝΑ στενό μονοπάτι της ζούγκλας προχωρούν μαρικές σκυμμένες ανθρώπινες σιλουέτες. Κάπου - κάπου σηκώνουν τα κεφάλια τους, κυττάζουν όλο γυρά τους με προσοχή κι' ύστερα τὰ ξανασκύβουν. Στους ώμους τους οί άνθρωποι αυτοί κρατούν μεγάλα τόξα και φαιέτρες γεμάτες βέλη. Σε μιὰ στιγμή, ένας από αυτούς αφήνει μιὰ συνθηματική κραυγή κι' ύστερα... τίποτα δεν φαίνεται, τίποτα δεν ακούγεται στο μονοπάτι...

Σ' ένα άλλο μονοπάτι θα δίξει μιὰ όμορφη κοπέλλα μ' ένα άδειο φλασκι στο χέρι της και πίσω της ένα παιδί. άδύνατο, με κωμικό πρόσωπο. Η κοπέλλα είναι ή Λεϊλά, ή κόρη του μαχαιραγιά της Άλμόρα και το παιδί ό Τίπο - Τίπο, ό φοβητσιάρης Ίνδος και φίλος του Παιδιού των Λύκων. Πηγαίνουν να γεμίσουν το φλασκι με νερό από την κοντινή πηγή.

— Λεϊλά, λέει σε μιὰ στιγμή ό Τίπο - Τίπο, αυτός ό Σάντρο σαν πολύ φοβητσιάρης μου φαίνεται. Τis τελευταίες μέρες δεν βγαίνει έξω από τη ζούγκλα για ν' άντιμε

πίση καιέναν κίνδυνο. Και
 ρα έστειλε έμάς για νερό
 γιατί, σίγουρα, φοβάται νάρ-
 θη ως την πηγή. "Όσο για τον
 άλλο, το Βάβα, αυτός είναι
 κάτι πιο πάνω από φοβησιό-
 ρης...

Η Λεϊλά που προχωρεί
 μπροστά ακούει τον Τίπο -
 Τίπο και χαιμογελάει, γιατί
 ξέρει ότι πιο φοβησιόαρης ά-
 πό τον κωμικό αυτό 'Ινδό, δέ
 μπορεί να υπάρξει άλλος.

— Εύτυχώς που έχουν έμέ-
 να μαζί τους, συνεχίζει, και
 αντιμετωπίζω όλους τους κιν-
 δύνους που παρουσιάζονται.
 Έμένα δεν θρέθηκε, ούτε και
 θα θρεθώ κανείς για να μέ
 φάη μπαμπέσικα...

Στο μεταξύ πλησιάζουν
 στην πηγή κι' ενώ η Λεϊλά θά-
 ζει το φλασκί κάτω από το
 τρεχούμενο νερό για να γεμί-
 ση, ο Τίπο - Τίπο διαλέγει
 μια πέτρα, κάθεται πάνω της
 και συνεχίζει τα έγκώμια της
 ανδρείας του και της παλλη-
 καριάς του.

— Τι να σου πώ, Λεϊλά,
 τέτοια ψυχραιμία σαν τη δική
 μου, δεν υπάρχει πουθενά. Κα-
 νόνι να σκάση δίπλα μου, δεν
 κλείνω ούτε τα βλέφαρά μου.
 Μια φορά μου είχαν στήσει
 παγίδα δυο έχθροί μου και έ-
 νώ περπατούσα, ακούω ένα,
 άλλ! Ούτε καρφή δεν μου κά-
 ηκε από την άπειλή τους. Ά-
 πλώνω τις χερούκλες μου,
 τους πιάνω από το λαιμό και
 αρχίσα να χτυπάω τα κεφά-
 λια τους αναιμεταξύ τους, ώ-
 σπου...

Ξαφνικά, συμβαίνει κάτι

παράξενο. Η πέτρα που κάθε-
 ται ο Τίπο - Τίπο ζωντανεύει
 κινιέται για μια στιγμή δε-
 ξιά κι' αριστερά κι' ύστερα
 σηκώνεται με μιās και το σώ-
 μα του κωμικού 'Ινδού άφού
 τραμπολίζεται για λίγο, πέ-
 φτει καταγής.

— Θεούλη μου!, προλα-
 βαίνει να πη ό ήρωάς μας,
 που παρηφανευόταν πώς δεν
 τον ξαφνιάζει ούτε κανόνι αν
 πέση δίπλα του, ή πέτρα ζων-
 τάνεψε και θέλει να μέ φάη
 μπαμπέσικα!

Υστερα από τα λόγια αυ-
 τά, χάνει τις αισθήσεις του.

Η Λεϊλά, άφωσιωμένη κα-
 θώς είναι με το γέμισμα του
 φλασκιού της δεν βλέπει τί
 ακριβώς συμβαίνει στον σύν-
 τροφό της, όταν όμως ακούη
 τα παράξενα λόγια του, ση-
 κώνει το κεφάλι της και για
 μια στιγμή μένει κατάπληκτη
 από αυτό που αντικρύζει: 'ό
 Τίπο - Τίπο πέφτει καταγής
 ενώ εκείνη τη στιγμή σηκώνει
 το κορμί του κάποιος άλλος!
 Φαίνεται πώς ό χαζός και φο-
 βησιόαρης σύντροφός της
 καθόταν πάνω στο κορμί αυ-
 τού του ανθρώπου, νομίζον-
 τας το για πέτρα!

Μα ή έκπληξι της Λεϊλά συ-
 νεχίζεται. Την ίδια στιγμή αν-
 τηχεί μια παράξενη φωνή κά-
 που πίσω της και, καθώς γυρ-
 νάει απότομα το κορμί της,
 βλέπει να πετάγονται από
 τους θάμνους κι' άλλοι άν-
 θρωποι. Είναι όλοι τους μισό-
 γυμνοι, φορώντας μόνο ένα
 μαγιό από δέρμα στη μέση
 τους και στα χέρια τους κρα

τούν τεντωμένα τόξα, στραμμένα όλα πρὸς τὸ μέρος της, ἀπειλητικά.

Ἡ θαρραλέα κοπέλλα δὲν χρειάζεται καὶ πολὺ γιὰ νὰ καταλάβῃ ὅτι κινδυνεύει, καὶ πῶς πρέπει νὰ δράσῃ, ἀμέσως, ἂν θέλῃ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὴν παγίδα ποὺ τῆς ἔχουν στήσει. Ρίχνει μιὰ γρήγορη ματιά γύρω της καὶ βλέπει πίσω ἀπὸ κάθε θάμνο νὰ πετάγεται κι' ἓνας Ἰνδός, μὲ τὸ τόξο του τεντωμένο. Δὲν ὑπάρχει ἐλεύθερη δίοδος γιὰ νὰ ξεφύγῃ. Πρέπει νὰ διασπάσῃ τὸν κλοιό. Πῶς, ὅμως;

Μιὰ ιδέα ἀστράφτει γιὰ μιὰ στιγμή στὸ νοῦ της. Ἀρπάζει τὸ φλασκί, ποὺ εἶναι γεμᾶτο νερό, τὸ πιάνει ἀπὸ τὴν ἄκρῃ του καὶ τὸ στριφογυρίζει ὁλόγυρα, μὲ ταχύτητα. Ἀπὸ τὸ ἄνοιχτό μέρος τοῦ φλασκιοῦ πετάγεται μὲ ὀρμὴ τὸ νερὸ καὶ πέφτει πάνω στὰ πρόσωπα μερικῶν Ἰνδῶν κόνοντάς τους νὰ ξαφνιαστοῦν κι' ὕστερα νὰ σκύψουν γιὰ νὰ τὸ ἀποφύγουν.

Αὐτὸ περιμένει καὶ ἡ Λεϊλά. Μὲ ἓνα γοργὸ πήδημα πέφτει πάνω σ' ἓναν ἀπὸ τοὺς σκυμμένους Ἰνδούς, τὸν ἀνατρέπει πρὶν ἐκεῖνος προλάβῃ νὰ χρησιμοποιοῦσῃ τὸ τόξο του καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Ὡσπου νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὴν ἐκπληξί τους οἱ ἄλλοι, ἔχει ἀπομακρυνθῇ ἄρκετά...

Πίσω της, ἀκούει φωνές καὶ τρεχαλητά. Οἱ Ἰνδοὶ σκορπίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στή ζούγκλα γιὰ νὰ τὴν προλάβουν. Τὸ θαρραλέο κορίτσι βάζει

ὅλη τὴ δύναμί της καὶ τρέχει, καὶ τρέχει... κερδίζοντας πᾶντα ἀπόστασι ἀπὸ τοὺς διώκτες της. Οἱ θάμνοι καὶ οἱ καρμιοὶ τῶν δέντρων τὴν κρύβουν ἀπὸ τὰ μάτια τους καὶ σὲ λίγο, ὅταν θάχῃ ἀπομακρυνθῇ ἄρκετά, θ' ἀρχίσῃ νὰ φωνάζῃ γιὰ νὰ τὴν ἀκούσῃ ὁ Σιάντρο καὶ νὰ τρέξῃ πρὸς τὸ μέρος της. Ἡ Λεϊλά ἔχει μεγάλη ἐμπιστοσύνη στὸ Παιδί τῶν Λύκων. Εἶναι βέβαιη πῶς ἐντελῶς ἴσως του, μπορεῖ νὰ τὰ βάλῃ μὲ ἑκατὸ Ἰνδούς καὶ νὰ τοὺς νικήσῃ.

Πίσω της ἡ συναυλία τῶν φωνῶν καὶ τῶν θορύβων ποὺ κάνουν τὰ γυμνὰ ποδάρια τῶν Ἰνδῶν καθὼς τρέχουν, ἀπειμακρύνεται σιγὰ - σιγὰ. Αὐτὸ σημαίνει πῶς τοὺς ἔχει ξεφύγῃ ἄρκετά. Ἡ ψυχὴ τῆς κοπέλλας πλημμυρίζει ἀπὸ χαρὰ γιὰ τὸ κατόρθωμά της καὶ ἀποφασίζει τώρα νὰ μὴ φωνάξῃ τοῦ Σιάντρο ὥστε νὰ μὴν βροῦν τὰ χαμένα ἴχνη της οἱ ἄνθρωποι ποὺ τὴν κυνηγοῦν.

Ξαφνικά, νοιώθει μιὰ ἀπαλὴ καὶ παιγνιμένη λαβὴ στὸ δεξί της πόδι, λίγο πιὸ κάτω ἀπὸ τὸ γόνατο. Μὲ τὴν ὀρμὴ ποὺ τρέχει δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατηθῇ καὶ πέφτει μπρούμυτα, ματώνοντας τὰ χέρια της πάνω σὲ μερικὰ ἀγκάθια, ἐνῶ νοιώθει τὴν ἀπαλὴ λαβὴ νὰ γίνεται ὅλο καὶ πιὸ δυνατή.... Γυρίζει τὸ κεφάλι της γιὰ νὰ δῇ ποῖος τὴν κρατᾷ καὶ ἀφήνει ἄθελά της νὰ τῆς ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ φρίκης.

ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΛΕΪΛΑ;

Ο ΤΑΝ άναικτᾶ τις αίσθήσεις του ὁ Τίπο - Τίπο σηκώνει τὸ κεφάλι καὶ δὲν βλέπει κανέναν. Ἡ Λεϊλά δὲν γεμίζει τὸ φλασκί της στὴν πηγή.

«Φαίνεται πὼς εἶδε τὴν πέτρα πὺ ζωντάνεψε, συλλογίζεται τὸ χαζὸ παιδί, καὶ τῷβαλε στὰ πόδια ἀπὸ τὸ φόβο της! Τὶ φοβητσιάρες πὺ εἶναι αὐτὲς οἱ γυναῖκες! Ἐγὼ ὅμως δὲν ἔχαισα τὸ θάρρος μου καὶ δὲν κουνήθηκα οὔτε ροῦπι ἀπὸ τὴ θέσι μου. Αὐτὸ θὰ πῇ ἀνδρεία!»

Καθὼς σηκώνεται, φθάνουν ὡς τ' αὐτιά του ἄγριες φωνές. Ὁ κωμικὸς ἥρωάς μας τὰ χρειάζεται καὶ τὸ βαζει στὰ πόδια παίρνοντας τὴν ἀντίθετη κατεύθυνσι ἀπὸ κείνη

Πηγαίνουν στὴν πηγή νὰ γεμίσουν τὸ φλασκί νερό.

Διαλέγει μιὰ πέτρα καὶ κάθεται πάνω της.

πὺ ἦρθαν.

— Αὐτοὶ θέλουν σίγουρα νὰ μὲ φάνε μπαμπέσικα, βγάζει τὸ συμπέρασμα, ἐνῶ οἱ φτέρνες του χτυποῦν στὴν πλάτη του ἀπὸ τὴν πολὺ τρεχάλα.

Ὑστερα ἀπὸ μιὰ ὀλόκληρη ὥρα, φθάνει στὴν καλύβα τους, ἀφοῦ ἔκανε ἓναν τεράστιο κύκλο μέσα στὴ ζούγκλα. Σκαρφαλώνει μὲ τὸ σκοινὶ στὸ δέντρο καὶ πέφτει ἀποκοιμημένος πάνω στὸ μαλακὸ στρώμα τῆς καλύβας.

— Τὶ συμβαίνει; τὸν ρωτᾷ γελώντας ὁ Σάντρο, πὺ κατάλαβε πὼς ὁ φίλος του ἔχει ἀπὸ κάτι φοβηθῇ. Γιατὶ ἀργήσατε τόσο πολὺ; Πὺ εἶναι ἡ Λεϊλά;

— Πὺ νὰ στὰ λέω!, ἀρχίζει ὁ Τίπο - Τίπο. Κάθησα πάνω σὲ μιὰ πέτρα πὺ ζωντάνεψε! Ἡ Λεϊλά τῷβαλε στὰ

πόδια από τὸ φόβο της ἐνῶ ἐγὼ κάθησα καὶ τὴν ἀντιμετώπισα.

— Ποιά; τὸν ρωτάει χωρὶς νὰ καταλαβαίνει τὸ Παιδί τῶν Λύκων.

— Τὴν πέτρα, ποιά ἄλλη; Ἦθελες νὰ καθίσω νὰ μὲ φάη μπαμπέσικα;

— Κι' ὕστερα τί ἔγινε;

— Ὑστερα ἦρθα ἐδῶ.

— Καὶ ἡ Λεϊλά ποῦ εἶναι;

— Ἀπὸ τὸ φόβο της τρέχει ἀκόμη, καὶ πάντα τρέχει.

— Βρέχει; κάνει ὁ Βάβια κουνώντας πέρα δῶθε τὴν ἀναικονόμητη κεφάλαια του.

— Πάψε ἐσύ!, τοῦ λέει ὁ Τίπο - Τίπο. Μὴ μὲ κοροϊδέψης ἄλλοτε γιατί θὰ σὲ πετάξω κάτω ἀπὸ τὴν καλύβα, μπουζουκοκέφαλε!

Ὁ Σάντρο σηκώνεται ὀρθιος, ἐνῶ τὸ μέτωπό του γεμίζει ρυτίδες ἀνησυχίας.

— Θεούλη μου, ἡ πέτρα ζωντάνεψε!, φωνάζει ὁ Ἴνδος.

Τρέχει μὲ ὅλη της τὴ δύναμι γιὰ νὰ ξεφύγῃ...

— Δὲν καταλαβαίνω τί ἔγινε, λέει στὸν Τίπο - Τίπο. Γιατί φοβήθηκε ἡ Λεϊλά;

— Ἐλα ντέ, γιατί φοβήθηκε; ἀναρωτιέται κι' ὁ Τίπο - Τίπο. Δὲν τὶς ξέρεις τὶς γυναῖκες, σαιχίμπ; Φοβοῦνται καὶ ἀπὸ τὸν ἴσκιό τους ἀκόμη. Δὲν μοιάζουν μὲ μᾶς τοὺς ἄνδρες ποὺ εἴμαστε ἀνδρείοι καὶ ἀτρόμητοι καὶ θαρραλέοι καὶ ριψοκίνδυνοι, σὰν καὶ τοῦ λόγου μου...

— Τοῦ ἀλόγου μου; τὸν διακόπτει ὁ Βάβια.

Ὁ Τίπο - Τίπο ἐτοιμάζεται νὰ τὸν καρπαζώσῃ ἀλλὰ δὲν προλαβαίνει γιατί ὁ Σάντρο τοὺς διατάζει:

— Ἐλάτε μαζί μου γρήγορα!

Γλιστράει στὸ χορτόσκεινο καὶ πίσω του γλιστροῦν καὶ οἱ δυὸ Ἴνδοι μὲ τὴ σειρά

τους. Τὸ Παιδί τῶν Λύκων πού δὲν ὑπόρεσε τίποτε ἀπολύτως νὰ καταλάβῃ ἀπὸ τὴν ἱστορία πού τοῦ διηγήθηκε ὁ Τίπο - Τίπο, κατευθύνεται πρὸς τὴν πηγὴ γιὰ νὰ δῇ τί συμβαίνει. Ἕνα κακὸ προαίσθημα τὸν διαστανίζει πὼς ἡ φίλῃ του κινδυνεύει. Δὲν μπορεῖ ὅμως νὰ μαντέψῃ ποῖος κίνδυνος εἶναι αὐτὸς πού τὴν ἀπειλεῖ. Ἐκεῖνο πού δὲν μπορεῖ νὰ καταλάβῃ εἶναι γιὰτὶ ἦρθε ὁ Τίπο - Τίπο μόνος του καὶ δὲν ὑπόρεσε νὰ τοῦ δώσῃ μιὰ ἐξήγησι γιὰ τὴν ἀπουσία τῆς Λεῖλά.

Πίσω του, ὁ κωμικὸς Ἰνδὸς διηγεῖται τὰ κατορθώματά του στὸν χοντροκέφαλο Βάβα.

— Ζωντάνεψε ἡ πέτρα, Βάβα, σηκώθηκε ψηλὰ καὶ μ' ἔρριξε κάτω! Σηκώνουμαι τότε ἐγὼ καὶ τὴν ἀρχίζω στὶς γροθιές ὥσπου...

— Τὴν ἔρριξες κάτω;

— Μονάχα; Τὴ διάλυσά δὲ λές καλύτερα;

Στὸ μεταξὺ φτάνουν στὴν πηγὴ. Ὁ Σάντρο βρίσκει τὸ ἄδειο φλασκί, πεταμένο πάνω σ' ἓνα θάμνο καὶ ὀλόγυρα πολλὰ ἴχνη γυμνῶν ποδοριῶν. Ἡ ψυχὴ του σφίγγεται ἀπὸ τὸ κακὸ προαίσθημα πού τώρα πιά ἔχει γίνει βεβαιότης.

— Σὰς ἐπετέθηκε κανένας; ρωτᾷ τὸν Τίπο - Τίπο.

— Τὶ λές, σαχίμπ, τοῦ ἀποκρίνεται ὁ ψευδοπαλληκαρᾶς Ἰνδός. Τολμάει νὰ μοῦ ἐπιτεθῇ κανένας ἐμένα;

— Μήπως λιποθύμησες καὶ

δὲν εἶδες ποῖος αἰχμαλώτισε τὴ Λεῖλά;

— Τὶ μὲ πέρασες νὰ λιποθυμήσω; Γιὰ κανένα φοβητσί ἀρη;

Τὸ Παιδί τῶν Λύκων τὸ παίρνει ἀπόφρασι πὼς δὲν πρόκειται νὰ μάθῃ τίποτε ἀπὸ τὸν χαζὸ σύντροφό του καὶ ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ τὴ Λεῖλά, ἀνειθαίνοντας στὴν κορυφὴ ἐνὸς ψηλοῦ δέντρου.

Φωνάζει πέντ' ἔξη φορές χωρὶς νὰ πάρῃ ἀπάντησι. Ἐτοιμάζεται νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ δέντρο ὅταν φτάνῃ ὡς τ' αὐτιά του ἡ ἡχὼ ἐνὸς οὐρλιαχτοῦ. Ἡ καρδιά του ἀνασκιρτάει. Τὸ οὐρλιαχτὸ εἶναι τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ Κίμο, τοῦ τετραπέρατου μαύρου λύκου, πού μ' αὐτὸν τὸν τρόπο καλεῖ κοντά του τὸν Σάντρο. Φαίνεται ἴσως πὼς ὁ Κίμο θὰ κατὰφερε ν' ἀσκολληθῇ τὰ ἴχνη ἐκείνων πού αἰχμαλώτισαν τὴ Λεῖλά. Γιὰτὶ τὸ Παιδί τῶν Λύκων εἶναι βέβαιον πὼς ἡ κόρη τοῦ μαχαιραγιά ἔχει αἰχμαλωτιστῇ ἀπὸ κάποιους.

Κατεβαίνει ἀπὸ τὸ δέντρο καὶ λέει στοὺς δυὸ Ἰνδούς.

— Γρήγορα μαζί μου! Ὁ Κίμο μᾶς καλεῖ!

— Μαλλί; τὸν ρωτᾷ ὁ κουφὸς Βάβα.

Ἕνα σπρώξιμο ὅμως τοῦ Τίπο - Τίπο δίνει στὸν χοντροκέφαλο Ἰνδὸ νὰ καταλάβῃ πὼς πρέπει νὰ τρέξῃ μὲ ὅλη του τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του πίσω ἀπὸ τὸν Σάντρο...

ΜΠΡΟΣΤΑ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ

ΕΚΕΙΝΟ που βλέπει ή πεσμένη Λεϊλά και την κάνει να ξεφωνίσει άθελά της από τόν τρόμο, είναι τὸ σῶμα ἑνὸς τεράστιου φιδιού! Τὸ πόδι της ἔχει αἰχμαλωτίσει ἀπὸ τὴν οὐρά τοῦ φιδιού καὶ τώρα τὸ κεφάλι τοῦ τρομεροῦ ἔρπετοῦ σέρνεται ἀργὰ - ἀργὰ πρὸς τὸ μέρος της! Οἱ στιγμές που περνᾷ εἶναι κάτι πρὸ πάντων ἀπὸ δραματικές. Πίσω της πρὸς τὴν προλάβουν οἱ μισόγυμνοι Ἴνδοι κι' ἐνῶ τοὺς εἶχε ξεφύγει καὶ κέρδισε ἀρκετὴ ἀπόστασι, τώρα εἶναι ἀναγκασμένη νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ της, ἀπὸ τὸ τεράστιο φίδι που τὴν ἔχει αἰχμαλωτίσει στὴν ἀτσάλινη λαβὴ του!

Βλέπει τὸ κεφάλι του νὰ προχωρῇ, ἔτοιμο νὰ ἐφορμήσῃ καὶ νὰ τὴν δαγκάσῃ, γιὰ νὰ ποτίσῃ τὸ σῶμα της μὲ τὸ δραστικό του δηλητήριο που θὰ τὴν στείλῃ ἀπὸ τὴ μιὰ στιγμή στὴν ἄλλη, στὸν Ἅδη. Τὰ μάτια του πετοῦν ἀστράπες καὶ ἡ διχαλωτὴ γλῶσσα του σπασίζει τὸν ἀέρα πότε δεξιὰ καὶ πότε ἀριστερά.

Τὸ ἔξυπνο κορίτσι, δὲν χάνει οὔτε γιὰ μιὰ στιγμή τὸ θάρρος του. Ποῖν ἐκδηλωθῇ ἡ ἐπίθεσις τοῦ ἔρπετοῦ ἀπλώνει μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα τὰ δύο χέρια της καὶ σὲ λίγο τὸ κεφάλι τοῦ φιδιού βρίσκεται αἰχμάλωτο σὲς δύο της παλάμες. Ἀρχίζει νὰ τὸ σφίγ

γὴ μὲ ὅλη της τὴ δύναμι ἐνῶ ἐκεῖνο στριέφει μανιασμένο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὸ κορμί του καὶ τὴν ἀναγκάζει νὰ παίρνῃ κι' αὐτὴ στροφές πᾶνω στὸ χορτάρι.

«Θὰ τὸ πνίξω!», συλλογίζεται καὶ σφίγγει ὅλο καὶ πρὸς πολὺ. Πρέπει νὰ τὸ πνίξω πρὶν ἔλθουν ἐκεῖνοι που μὲ κυνηγοῦν».

Ξαφνικά, σὲ μιὰ τούμπα που παίρνει τὸ κεφάλι τοῦ φιδιού ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χέρια της. Τώρα ὅμως δὲ ντὴν κρατᾷ ἡ ἀτσάλινη λαβὴ του οὔτε στὸ πόδι. Ἐτοιμάζεται νὰ σηκωθῇ καὶ νὰ τρέξῃ, ὅταν ἀντικρούζῃ σὲ εἴκοσι πεοίπου μέτρα ἀπόστασι μακριὰ της, τὸν τεράστιο ὄγκο ἑνὸς λιονταριοῦ νὰ τὴν πλησιάζῃ!

Γιὰ μιὰ στιγμή τὰ χάνει καὶ μένει ἀκίνητη. Αὐτὴ ἡ στιγμή εἶναι ἀρκετὴ γιὰ τὸ τρομερὸ ἔρπετο νὰ τὴς ἐπιτεθῇ καὶ πάλι. Τὸ κορμί του τινάζεται καὶ σὰν πλοκάμι χταποδιοῦ δένεται στὴ μέση της καὶ τὴ ρίχνει κάτω. Καθὼς παίρνει τὴν τούμπα ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα, βλέπει τὸ λιοντάρι νὰ βρίσκεται σὲ δέκα μόνο μέτρα ἀπόστασι μακριὰ της. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφταναν οἱ δύο τρομεροὶ καὶ θανάσιμοι κίνδυνοι που τὴν ἀπειλοῦν οἱ φωνὲς τῶν Ἰνδῶν που τὴν κυνηγοῦν γίνονται πρὸς ζωηρὸς σημάδι ὅτι καὶ αὐτοὶ δὲν ἀπένουν πολὺ μακριὰ της.

Τὴ στιγμή ἐκείνη, τὰ νεύρα της τσακίζουν καὶ ἀφήνει νὰ τὴς ξεφύγῃ μιὰ δυνατὴ φωνὴ που ἀντιλαλεῖ σὲ ὅλη τὴ

ζούγκλα...

Ἡ φωνὴ αὐτὴ ἔγινε ἡ σωτηρία της. Δυὸ Ἰνδοὶ ποὺ ἔτυχε νὰ περνοῦν κάπου πενήντα μέτρα ἀριστερὰ ἀπὸ τὸ μέρος ποὺ βρίσκεται, τρέχουν κοντὰ της. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴ στιγμή ὁρმოῦσε τὸ λιοντάρι πάνω στὸ σύμπλεγμα τοῦ ἔρπετοῦ καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Καθὼς ὅμως βρίσκεται στὸν ἀέρα, μιὰ σαΐτα σφυρίζει καὶ καρφώνεται στὴν κοιλιά του!

Ὁ βασιλιάς τῶν ζώων ἀφήνει ἓνα φοβερό βρηχυθμὸ καὶ σωριάζεται νεκρὸς στὸ χορτάρι. Μὰ ἡ Λεϊλὰ ἀντιμετωπίζει τώρα τὸν κίνδυνο τοῦ φιδιοῦ ποὺ σφίγγει τόσο πολὺ τὴ μέση της ὥστε νὰ νομίζῃ ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα πὼς θὰ τὴ λυώσῃ.

Ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δυὸ Ἰνδοὺς, βγάζει τότε ἓνα κοφτερὸ μαχαίρι ἀπὸ τὴ θήκη του

Ἀνεβαίνει στὸ δέντρο καὶ φωνάζει τὴ χαμένη φίλη του.

Τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ παρασέρνει τὸν κωμικὸ Ἰνδὸ.

καὶ μερικὰ πηδήματα φθάνει κοντὰ της. Τὸ μαχαίρι ἀνεβοκατεβαίνει με σιγουριά καὶ τὸ κεφάλι τοῦ φιδιοῦ ἀποχωρίζεται ἀπὸ τὴ μέση του...

Εἶναι ἐλεύθερη τώρα ἡ Λεϊλὰ ἀπὸ τὰ δυὸ τρομερὰ θηρία, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ φύγῃ. Οἱ Ἰνδοί, πρὶν προλάβῃ νὰ σηκωθῇ, τὴν κρατοῦν ἀκίνητη κάτω, τῆς δένουν μ' ἓνα λεπτὸ χορτόσκοινο ποὺ ἔχουν ἐπάνω τους τὰ χέρια καὶ ὕστερα φωνάζουν καὶ στοὺς ἄλλους Ἰνδοὺς νὰ τρέξουν κοντὰ τους.

Εἶναι δεκαπέντε ὅλοι - ὅλοι. Στὸ ἀντίκρουσμα τοῦ αἰχμάλωτου καριτσιοῦ τὰ μάτια τους λάμπουν ἀπὸ μιὰ ἄγρια χαρά.

— Δρόμο!, φωνάζει τότε ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς καὶ σηκώνει τὸ τόξο του ψηλά.

Βάζοντας στὴ μέση τὴ δαμένη κοπέλλα, ἡ πορεία τῶν

Ἰνδῶν προχωρεῖ μέ γοργὸ βήμα ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα. Ἡ κατεύθυνσι πού παίρνουν εἶναι ἄγνωστη στὴν κόρη τοῦ μοιχαρραγιά. Ἀπὸ τὰ μέρη ἐκεῖνα δὲν ἔχει ξαναπεράσει ποτέ. Βαδίζουν σ' ἓνα στενὸ μονοπάτι, κρυμμένο κάτω ἀπὸ τὸ φύλλωμα πελώριων δέντρων καὶ ὕστερα ἀπὸ μιᾶς ὥρας περιίπου πορείας, φθάνουν σ' ἓνα ποτάμι.

Ἀραιγμένα στὴν ὄχθη του βρίσκονται δυὸ μονόξυλα. Στὸ κάθε μονόξυλο βρίσκεται καὶ ἀπὸ ἓνας Ἰνδὸς πού, μόλις βλέπουν νὰ πλησιάσῃ ἡ πομπή μέ τὴν αἰχμαλώτη κοπέλλα σηκώνουν ψηλὰ τὰ χέρια καὶ φωνάζουν χοροπηδώντας ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμό τους. Σὲ λίγο οἱ Ἰνδοὶ μοιράζονται στὰ δυὸ μονόξυλα πού ξεκινοῦν τώρα ἀκολουθώντας τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ...

Τὰ δυὸ «ἀδελφία» συναντιῶνται στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Τὴν ἔδεσαν σ' ἓναν πάσσαλο, ἔτοιμοι νὰ τὴν θυσιάσουν.

Ἡ Λεῖλα δὲν ἔχει χάσει τὴν ψυχραιμία της, ἀλλὰ δὲν ἐλπίζει κιόλας βοήθεια. Ὁ Σάντρο δὲν θὰ μπορέσῃ ν' ἀκολουθήσῃ τὰ ἴχνη αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων πού, ποῖος ξέρει γιὰ ποῖο λόγο τὴν αἰχμαλώτισαν καὶ πού τὴν ὀδηγοῦν...

ΑΚΟΛΟΥΘΩΝΤΑΣ ΤΑ ΙΧΝΗ

ΤΑ ΤΡΙΑ παιδιὰ στὸ μεταξύ, δὲν σταματοῦν οὔτε στιγμή νὰ τρέχουν ἀνάμεσα στὴ ζούγκλα. Κάπου - κάπου ὁ Σάντρο ἀφήνει δυνατὲς κραυγὲς πού ἡ ἡχώ τους πλανιέται παράξενα ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ἀμέσως κατόπιν τοῦ ἀπαντοῦν ἄλλες κραυγὲς πού μοιάζουν μὲ οὐρλιαχτὰ ἀγρίου θηρίου. Εἶναι οἱ κραυγὲς τοῦ Κίμο, τοῦ πιστοῦ λύκου, πού καλεῖ τὸν λευκὸ ἀ-

δελφό του κοντά του.

Έπειτα από μια ώρα τρέξιμο, φθάνουν στην όχθη του ποταμού. Εκεί, ανταμώνουν και τον Κίμο που, μόλις αντικρύζει τον Σάντρο, τρέχει να πέση επάνω του με γρυλλίσματα χαράς. Ο Σάντρο τον αγκαλιάζει και σκύβοντας κάτι του λέει στο αυτί, με τη γλώσσα των λύκων. Το τετραπέρατο ζώο καταλαβαίνει τι ζητάει από αυτόν ο αδελφός του με τα δυο πόδια (*) και του απαντάει με γρυλλισμούς.

Ο Σάντρο γυρνάει σε μια στιγμή και λέει στους φίλους του:

— Ο Κίμο είδε μερικούς Ίνδους να οδηγούν την αίχμη λωτη Λεϊλά ως το ποτάμι, να μπαίνουν σε δυο μονόξυλα και να φεύγουν ακολουθώντας το ρεύμα του ποταμού. Πρέπει λοιπόν να κάνουμε κι εμείς το ίδιο.

Ο Τίπο - Τίπο κυττάζει το Βάβα χαμογελώντας.

— Μυρίζομαι καινούργια περιπέτεια, Βάβα, και είμαι όλο χαρά, του λέει. Αυτή τη φορά θα σου δείξω τι αξίζω.

— Και πώς θα περπατήσουμε πάνω στο νερό; ρωτάει ο χοντροκέφαλος Ίνδος τον Σάντρο.

— Θα περπατάμε στον πάτο του ποταμού!, βλάκα, του απαντάει ο Τίπο - Τίπο.

Ο Σάντρο τρέχει σε μια στιγμή πίσω από ένα θάμνο

και σε λίγο σέρνει προς την όχθη του ποταμού ένα μικρό και μισοχαλασμένο μονόξυλο.

— Θα μπορούμε σ' αυτό, τους λέει, κι' ο Θεός βοηθός.

Πραγματικά, σε λίγο το μονόξυλο ακολουθεί το ρεύμα του ποταμού, με τους τρεις φίλους όρθιους και με τον Κίμο, τον μαύρο λύκο, ξαπλωμένο κάτω. Ο Σάντρο κρατάει ένα μεγάλο ξύλο και μ' αυτό κανονίζει την πορεία του μονόξυλου ώστε να μη χτυπήσει πάνω σε κανέναν από τους βράχους της όχθης.

Το ρεύμα στην αρχή είναι ήρεμο και ο Τίπο - Τίπο έχει το κουράγιο να διηγείται ανύπαρκτους ήρωϊσμούς στο Βάβα. Όσο προχωρεί, όμως, το ρεύμα γίνεται ισχυρό και το μονόξυλο τρέχει, με μεγάλη ταχύτητα, γέρνοντας τότε δεξιά, τότε αριστερά, τότε μπρος και τότε πίσω. Ο κωμικός και φοβητσιάρης Ίνδος τὰ χρειάζεται και δεν μιλάει τώρα.

— Λοιπόν; του λέει ο Βάβα, τι έγινε πιο κάτω;

— Σσστ!, του απαντάει ο Τίπο - Τίπο γιατί θα βαρύνει ή βάρκα από το μέρος σου και θα γείρη!

Αυτό που φοβάται ο Τίπο Τίπο δεν αργεί να γίνει. Σε μια στιγμή το μονόξυλο παίρνει μια βουτιά με τη μύτη και οι τέσσερις επιβάτες του βρίσκονται μέσα στο νερό!

Ο Βάβα, απλώνει άμέσως το χέρι του, αρπάζεται από το μονόξυλο και ανεβαίνει επάνω. Ο Σάντρο προσπαθεί να

(*) Η Ιστορία του Σάντρο, που τον μεγάλωσε από μικρό μια λύκαινα, δημοσιεύθηκε στο υπ' αριθμόν 33 τεύχος του «Μικρού Ταρζάν».

βοηθήση τὸ λύκο νὰ σκαρφαλώσῃ, ἐνῶ ὁ Τίπο - Τίπο, ποὺ τὸν σπρώχνει μὲ ταχύτητα ἢ ὀρμὴ τοῦ ποταμοῦ, ἀπαιμακρύνεται ὅλο καὶ πιὸ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἄλλους.

— Βοήθεια!, κᾶνει. Γλύτωσέ με, σαιχίμπι!

Πρὶν καλὰ - καλὰ καταλάβῃ ὁ Σάντρο τὶ γίνεται, ὁ Βάβα, ὁ χοντροκέφαλος Ἰνδὸς ποὺ τρέφει μεγάλη ἀδυναμία πρὸς τὸν Τίπο - Τίπο, πέφτει στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ γιὰ νὰ τὸν σώσῃ, χωρὶς νὰ ξέρῃ κολύμπι!

Ὁ Σάντρο, δὲν ἀργεῖ νὰ ἀντιληφθῇ ὅτι οἱ δυὸ φίλοι του κινδυνεύουν. Δὲν ἀργεῖ ὅμως νὰ καταλάβῃ καὶ κάτι ἄλλο. Πὼς τὸ ποτάμι λίγο πιὸ κάτω σχηματίζει ἕναν τεράστιο καταρράκτη στὸν ὁποῖο κινδυνεύουν νὰ πέσουν καὶ οἱ τέσσαρις, καὶ νὰ θιροῦν οἰκτρὸ θάνατο, παραιοιμένοι ἀπὸ τὸ ρεῦμα!

Δὲν κάθεται νὰ σκεφθῇ. Πιρέπει νὰ σώσῃ ἕναν τουλάχιστον ἀπὸ τοὺς φίλους του. Μὲ γρήγορες ἀπλωτὲς, φθάνει τὸν Τίπο - Τίπο, τὸν ἀρπάζει στὸ δεξιὸ του χέρι καὶ κολύμπάει τώρα ὄχι γιὰ νὰ φθάσῃ τὸ μονόξυλο ὅπου πάνω του βρίσκεται ὁ Κίμο, ὁ μαῦρος λύκος, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὄχθη. Τὸ δυνατό ρεῦμα τὸν παρασύρει καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία φθάνει στὴν ὄχθη. Βγάζει ἔξω τὸν κωμικὸ φίλο του ποὺ ἔχει λιποθυμήσει ἀπὸ τὴν ἀγωνία καὶ ἐτοιμάζεται νὰ πάρῃ δεύτερη βουτιά στὸ ποτάμι, ὅταν ἐκεῖνο ποὺ ἀντικρὺ

ζει τὸν κᾶνει νὰ νοιώσῃ ἕνα ρίγος φρίκης στὸ κορμὶ του. Ὁ Βάβα, ποὺ δὲν ξέρει κολύμπι παρασύρεται μὲ ταχύτητα τώρα ἀπὸ τὸ ρεῦμα καὶ δὲν ἀπέχει παρὰ πενήντα μέτρα ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ καταρράκτη!

Δίπλα στὸν Βάβα κατακυλάει τὸ μονόξυλο ὅπου πάνω του βρίσκεται ὁ λύκος! Εἶναι ἐντελῶς ἀδύνατο στὸ θρυλικὸ Παιδί τῶν Λύκων νὰ προλάβῃ τὸν Βάβα ἢ τὸ μονόξυλο. Ὡσπου νὰ φθάσῃ στὴ μισὴ ἀπόστασι, θάχουν γκιρεμιστὴ στὴν ἄβυσσο τοῦ καταρράκτη... Πραγματικὰ, δὲν περνάει οὔτε μισὸ λεπτὸ ὅταν τὸ μονόξυλο χάνεται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ... Στ' αὐτιά τοῦ Σάντρο φθάνει τὸ παραπονεμένο οὐρλιαχτὸ τοῦ ἀδελφοῦ του τοῦ λύκου, ποὺ ἐντελῶς ἀνυπερίσπλητος, ἔπρεπε στὸ βάραθρο τοῦ καταρράκτη.

Τώρα ἔρχεται ἡ σειρὰ τοῦ Βάβα... Δὲν μένουν παρὰ δυὸ δευτερόλεπτα ἀκόμη γιὰ νὰ φθάσῃ στὸ ὕψος τοῦ καταρράκτη... Ὁ Σάντρο κλείνει τὰ μάτια του... Ὅταν τ' ἀνοίγῃ δὲν βλέπει τίποτε πιά... Ὁ Βάβα καὶ ὁ Κίμο, ποὺ τὸν ἀγαπάει ὡς ἀντικειμενικὸ ἀδελφὸ του, δὲν ὑπάρχουν πιά στὴ ζωὴ... Θὰ θιρῇκαν σίγουρα οἰκτρὸ θάνατο στὸ βάθος τοῦ καταρράκτη ποὺ βουτίζει ἀπειλητικὰ.

Στὸ μιάγουλο τοῦ θρυλικοῦ παιδιοῦ κυλοῦν δυὸ δάκρυα καὶ ἡ καρδιά του σπαιράζει. Τὸ ἄσχημο εἶναι ὅτι δὲν μπο

ρεϊ νὰ λοξοδρομήση ὥστε νὰ κατέβῃ ἐκεῖ πού χύνεται ὁ καταρράκτης καὶ νὰ βρῇ τὰ πτώματα τοῦ λύκου καὶ τοῦ Βάβα. Δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἀπὸ τὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ ὑψώνονται πελώριοι βράχοι, κοφτεροὶ σὰν μαχαίρια καὶ ψηλοὶ, καὶ ἐκτείνονται ἀρκετὰ χιλιάμετρα, κλείνοντας σὰν φούρια ἀπάτητα μιὰ κοιλάδα ὅπου μέσα σ' αὐτὴ πέφτει ὁ ποταμός. Εἶναι ἡ «κοιλάδα τοῦ θανάτου», ὅπως τὴν ὀνομάζουν οἱ Ἴνδοι. Κανεὶς δὲν μπόρεσε νὰ πατήσῃ τὸ πόδι του μέσα σ' αὐτὴ. Γύρω τὴν περιβάλλουν οἱ βράχοι καὶ ὁ ποταμός πού τὴ διασχίζει, ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο πού τελειώνει ἡ κοιλάδα, σχηματίζει καταρράκτη βόθους ἐκαστὸ μέτρων περίπου.

Ὁ Σάντρο ἔχει ἀκούσει ὅ-

Ὁ Βάβα παρασέρνεται ἀπὸ τὸν τρομερὸ καταρράκτη...

πὸ τὸν Καζίμ, τὸν δάσκαλό του ἕνα παραιμῦθι, πῶς τάχα τὴν κοιλάδα αὐτὴ τὴν κατοικοῦν ἄθρωποι πού δὲν ἔρχονται σὲ καμμιά ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἄλλους Ἴνδους γιατί, ἀτιλούστατα, κανένας δὲν μπορεῖ νὰ μπηῇ στὴν ἀποκλεισμένη χώρα τους, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ βγῇ...

ΘΥΣΙΑ ΣΤΗ ΘΕΑ ΡΑΣΙ

ΝΑ ΟΜΩΣ πού ὑπάρχει κάποιος πού μπορεῖ νὰ περδῇ τὰ ἀπάτητα βράχια πού φυλακίζουν τὴ μυστηριώδη αὐτὴ κοιλάδα καὶ νὰ δῇ τὶ γίνεται μέσα σ' αὐτή. Καὶ αὐτὸς ὁ κάποιος εἶναι ἡ φαντασία μας...

Δέντρα πανύψηλα καὶ καταπράσινα στολίζουν τὴν κοιλάδα καὶ τὴν κάνουν νὰ μοιάζῃ μὲ παράδεισο. Ὁ ποταμός πού πέφτει ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν ἐκαστὸ μέτρων διασχίζει ἡρεμὰ τὴ χώρα αὐτὴ καὶ στὶς ὄχθες του εἶναι τοποθετημένες στὴ σειρά καλύβες, πλεγμένες μὲ κλαδιὰ δέντρων.

Μέσα στὶς καλύβες δὲν ὑπάρχει ψυχὴ ἀνθρώπου. Κι' ὅμως ἡ ἀτμόσφαιρα δονεῖται ἀπὸ ἀνθρώπινες κραυγές πού δὲν σταματοῦν οὔτε στιγμὴ ν' ἀντηχοῦν. Ἀλλὰ ἂς ἀφήσου με τὶς καλύβες καὶ ἂς ἀκολουθήσουμε ἕνα μονοπάτι πού ὁ δηγεῖ σ' ἕνα κατάφυτο δάσος.

Στὴ μέση αὐτοῦ τοῦ δάσους εἶναι συγκεντρωμένοι πολλοὶ ἄνθρωποι. Ἄντρες γυναῖκες καὶ παιδιὰ. Καὶ στὴ

μέση τῶν ἀνθρώπων βρίσκει-
ται τὸ ἄγαλμα μιᾶς θεᾶς, το
ποθετημένο πάνω σ' ἓνα βά-
θρο. Μπροστὰ ἀκριβῶς ἀπὸ
τὸ ἄγαλμα ὑπάρχει ἓνας πάσ-
σαλος ὅπου πάνω του εἶναι
δεμένη ἡ Λεϊλά!

Τὰ μάτια τῆς δυστυχισμέ-
νης κοπέλλας κυττάζουν κάθε
τόσο ἀνήσυχα τὸ πλῆθος τῶν
ἀνθρώπων ποὺ οὐρλιάζει συνέ-
χεια. Σὲ μιὰ στιγμή, βλέπει
νὰ ξεχωρίζουν τρεῖς Ἴνδοι μὲ
γενειάδα καὶ νὰ φτάνουν κον-
τά της. Ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς
στέκεται μπροστὰ της καὶ οἱ
ἄλλοι δύο, ὁ ἓνας δεξιά καὶ
ὁ ἄλλος ἀριστερά της.

Αὐτὸς ποὺ μπήκε μπροστὰ
της ὑψώνει καὶ τὰ δυὸ χέρια
του καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώ-
πων σωπαίνει μονομιᾶς.

— Ἀδελφοί μου, φωνάζει
ὁ Ἴνδὸς μὲ τὴ γενειάδα, πέ-
ρασε κάπου ἓνας χρόνος ποὺ
ἡ θεὰ μας Ρασὶ ποτίστηκε
μὲ τὸ αἷμα μιᾶς κοπέλλας ξέ-
νης φυλῆς. Ἀπὸ τότε, δὲν κα-
ταφέραμε νὰ τῆς προσφέρου-
με καινούργια θυσία ἡ Ρασὶ
μᾶς καταράστηκε καὶ ὁ πο-
ταμὸς δὲν κατεβάζει ψάρια ὅ-
πως πρίν! Πολλοὶ ἀπὸ τὶς οἱ
κογένειές μας πέθαναν ἀπὸ
τὴν πείνα καὶ τὸ πένθος ἀ-
πλώθηκε σ' ὅλη μας τὴ χώ-
ρα. Τώρα ὅμως τὸ κακὸ θὰ
σταματήσει! Ἡ κοπέλλα τῆς
ξένης φυλῆς εἶναι δεμένη
μπροστὰ της καὶ θὰ προσφέ-
ρη τὸ αἷμα της στὴ μεγάλη
θεὰ μας γιὰ νὰ τὴν ἐξευμενί-
ση! Ἐγὼ ὁ βασιλιάς σας, δι-
σπάζω τὸ μάγο νὰ ἔρθῃ νὰ
τὴν ἐξορκίσῃ.

Ὁ λύκος τρέχει μὲ τὸν Τίπο -
Τίπο στὴν πλάτη του.

Ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν Ἴνδων
ξεχωρίζει ἓνας ἄνθρωπος ντυ-
μένος μὲ κόκκινο μακρὺ φόρε-
μα — ὅλοι οἱ ἄλλοι φοροῦν
μαγιό — καὶ μὲ γενειάδα
ποὺ φθάνει ὡς τὰ γόνατά του.
Γιλησιάζει κοντὰ στὴ δεμένη
κοπέλλα κι' ἐνῶ οἱ ἄλλοι
τρεῖς φεύγουν, ἐκεῖνος γονατί-
ζει καὶ ἀρχίζει κάτι νὰ μουρ-
μουρίζει.

— Πετάξτε μου ἓνα μαχαί-
ρι!, λέει σὲ μιὰ στιγμή.

Ὁ ἴδιος ὁ βασιλιάς τοῦ πε-
τάει ἓνα μαχαίρι ποὺ ὁ μά-
γος τὸ πιάνει στὸν αἶρα. Τώ-
ρα ὁ παρὰ ξένος μάγος στρέ-
φει πρὸς τὴ Λεϊλά καὶ τῆς
λέει:

— Θέλεις νὰ προσφέρῃς
τὴ ζωὴ σου καὶ τὸ αἷμα σου
στὴ θεὰ Ρασί;

— Ὁχι!, ἀπαντάει ἡ κο-
πέλλα.

Ὁ μάγος ἀγριεύει.

— Μόνο ένας αμαρτωλός θα ἔλεγε ὄχι, μπροστὰ στὴ θεά μας, τῆς λέει. Ἐσὺ πρεπεὶ νὰ πῆς τὸ ναί, γιὰ νὰ δεχτῇ τὴ θυσία σου ἢ μεγάλη Ρασί.

— Ὁχι!, ξαναλέει μὲ θάρρος ἢ Λεϊλά.

Εἶναι βέβαιη πὼς ὁ θάνατος δὲν θ' ἀργήσῃ νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ, ξέρει πὼς δὲν ὑπάρχει καμμιά ἐλπίδα σωτηρίας κι' ἄμωσ, κρατάει ἀξιοθαύμα στη ψυχραιμία.

— Θὰ σὲ κάνω νὰ πῆς τὸ ναί!, γρυλλίζει ὁ μάγος. Θέλεις καὶ δὲν θέλεις θὰ τὸ πῆς!

Πλησιάζει κοντὰ στὸ δεμένο κορίτσι καί, μὲ τὴν αἰχμὴ τοῦ μαχαίριου ποὺ κρατάει, τὴν τσιμπάει στὸ ἀριστερὸ μπράτσο. Ἡ Λεϊλά σφίγγει τὰ δόντια της καὶ πνίγει ἓνα βογγητὸ πόνου, ἐνῶ τὸ αἷμα ποὺ τρέχει ἀπὸ τὴν πληγὴ σχηματίζει ἓνα κόκκινο αὐλάκι στὸ χέρι της καὶ σταλάζει στὸ χῶμα.

— Θὰ πῆς τὸ ναί, τὴ ρωτάει τώρα ὁ μάγος. Θέλεις λοιπὸν νὰ θυσιάστῃς γιὰ νὰ προσφέρῃς τὸ αἷμα σου στὴ θεά μας;

— Ὁχι!, ἀπαντάει σταθερὰ ἢ κόρη τοῦ μαχααραγιᾶ.

— Νὰ τὴν τυφλώσῃς!, οὐρλιάζει ὁ βασιλιάς ποὺ κάθεται πάνω σ' ἓναν ξύλινο θρόνο. Νὰ τὴν τυφλώσῃς πρώτα ἀπὸ τὸ ἓνα μάτι κι' ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄλλο κι' ἂν δὲν πῇ τὸ ναί νὰ τῆς κόψῃς τὰ χέρια!

Ἡ Λεϊλά νοιώθει τὸ κοριμὶ της νὰ συγκλονίζεται ἀπὸ ἔ-

να ρίγος φρίκης. Πόσα καὶ πόσα μαρτύρια τὴν περιμένουν! Ἄν πῇ τουλάχιστον πὼς δέχεται νὰ θυσιάστῃ, θὰ τὴν σκοτώσουν μιὰ καὶ καλὴ καὶ θὰ ἡσυχάσῃ.

— Θέλεις νὰ θυσιάστῃς γιὰ τὴ θεὰ Ρασί; τὴ ρωτάει πάλι ὁ μάγος.

Ἡ Λεϊλά πεισιματώνει.

— Ὁχι!, φωνάζει. Μισῶ ἐσᾶς καὶ τὴ θεά σας!

Τὸ πλῆθος οὐρλιάζει ἐνῶ ὁ μάγος ὑψώνει τὸ μαχαίρι καὶ τὸ κατεβιάζει ἀργὰ-ἀργὰ πάνω στὸ μάτι τῆς κοπέλλας.

Ἡ Λεϊλά κλείνει τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴ δῇ τὸ μαχαίρι νὰ τὴν ἀγγίξῃ καὶ προσεύχεται στὸ Θεὸ νὰ τὴν λυτρώσῃ ἀπὸ αὐτὸ τὸ μαρτύριο. Περιμένει μὲ θανάσιμη ἀγωνία τὸ χτύπημα στὸ μάτι της καὶ ἡ καρδιά της σπαρταράει μὰ, συμβαίνει κάτι ποὺ δὲν θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ φανταστῇ. Ἐνῶ ὁ μάγος φτάνει σὲ ἀπόστασι πέντε ἐκατοστῶν τὸ μαχαίρι ἀπὸ τὸ μάτι τῆς δαμένης αἰχμάλωτης, μιὰ πέτρα τὸν χτυπάει μὲ δύναμι στὸ μέτωπο καὶ πέφτει ἀναίσθητος κάτω.

— Ποιὸς πέταξε τὴν πέτρα!, οὐρλιάζει ὁ βασιλιάς καὶ πετάγεται ἀπὸ τὸ θρόνο του.

Ἡ Λεϊλά ἀνοίγει τὰ μάτια της, ἀντικρύζει τὸν ἀναίσθητο μάγο καὶ ἡ ἐλπίδα, σὰν ἓνα παρήγορο φῶς μέσα σὸ σκοτάδι, γειννιέται μέσα στὴν ψυχὴ της. Κάποιος ἀπ' ὅλους τοὺς Ἰνδοὺς ποὺ κατοικοῦν τὴν μυστηριώδη αὐτὴ χώρα,

τὴν «κοιλιάδα τοῦ θανάτου» ὅπως τὴν ὀνομάζουν τὰ παραμύθια, εἶναι μὲ τὸ μέρος της!

ΔΥΟ ΜΕΓΑΛΑ ΨΑΡΙΑ

ΑΛΛΑ, ὅς γυρίσουμε τώρα λίγο πίσω καὶ ὅς παρακολουθήσουμε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἥρωές μας, ποὺ ἀντιμετωπίζει τὸν κίνδυνο τοῦ θανάτου. Ὁ ἥρωάς μας αὐτὸς δὲν εἶναι ἄλλος ἀπὸ τὸν Βάβα ποὺ πέφτοντας στὸν ποταμὸ γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν Τίπο - Τίπο, τὸν παρασέρνει τὸ ρεῦμα καὶ τὸν ὀδηγεῖ πρὸς τὸν καταρράκτη.

Μ' ἄλλο ποὺ δὲν ξέρει κοιλὺ μπι ὁ χοντροκέφαλος Ἰνδὸς ἐντούτοις δὲν πνίγεται. Τὸ σῶμα του βυθίζεται ὅλο μέσα στὸ νερὸ μὰ, πρᾶγμα παράξενο τὸ κεφάλι του μένει στὴν ἐπιφάνεια, λὲς καὶ εἶναι μιὰ ἄδεια νεροκολοκύθα.

Αὐτὸ ἀρχίζει νὰ εὐχαριστῇ τὸν Βάβα καὶ ὅσο γρηγορώτερα τὸν παρασύρει τὸ ρεῦμα τόσο πιὸ πολὺ χαίρεται. Ἐπειδὴ μάλιστα, δὲν ἀκούει τοὺς δυνατοὺς θαυρύβους, δὲν παίρνει εἶδησι πὼς λίγα μέτρα μακριὰ του βρίσκεται ἕνας τρομερὸς καταρράκτης...

Ὅταν πιά τὸ παίρνη εἶδησι εἶναι πολὺ ἀργά. Χτυπάει μὲ ἀπελπισία τὰ χέρια του στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ γιὰ νὰ συγκρινηθῇ μὰ δὲν τὸ κατορθώνει. Σὲ λίγο τὸ κορμὶ του ἀναποδογυρίζει καὶ νοιώθει νὰ πέφτῃ... νὰ πέφτῃ, μαζὶ μὲ νερὰ ποὺ τὸν χτυποῦν, ποὺ μπαίνουν στὸ στόμα του

καὶ τοῦ γεμίζουν τὸ στομάχι.

Πέφτει μὲ τὸ κεφάλι κάτω καὶ προσγειώνεται ὅχι σὲ ἕνα βράχο ἀλλὰ ...πρᾶγμα παράξενο, σὲ κάτι ποὺ τὸν συγκρατεῖ! Ὡστόσο δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ ἀνάσα γιὰτὶ τὸ νερὸ ἐξακολουθεῖ νὰ πέφτῃ ἐπάνω του. Νομίζει ὅτι θὰ πεθάνῃ ἀπὸ ἀσφυξία ὅταν, ξαφνικά, τὸ μέρος ποὺ ἔχει πέσει κινεῖται καὶ σὲ λίγο βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὸ νερό.

Παίρνει μιὰ βαθειὰ ἀνάσα καὶ ἀνοίγει τὰ μάτια του. Βλέπει τότε μὲ κατάπληξι τοῦ πὼς βρίσκεται πεσιμένος πάνω σ' ἕνα δίχτυ σὰν αὐτὰ ποὺ χρησιμοποιοῦν οἱ ψαράδες ἀλλὰ μὲ πολὺ χοντρὰ καὶ γερὰ σκοινιά. Δίπλα ἀπὸ τὸν καταρράκτη ὑπάρχει ἕνας Ἰνδὸς ποὺ τραβάει πρὸς τὸ μέρος του τὸ δίχτυ.

— Πῶ, πῶ, κάνει σὲ μιὰ στιγμή, ψάρι ποὺ ἔπιασα! Πῶ, πῶ, κι' ἄλλο ψάρι πίσω ἀπὸ τὸ πρῶτο!

Τὸ δίχτυ ἦταν ριγμένον ὅχι στὸν πάτο τοῦ καταρράκτη ἀλλὰ στὴ μέση περίπου, δεμένο καὶ ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες του. Ἔτσι, ὅ,τιδήποτε ἔπεφτε ἀπὸ τὸν καταρράκτη, θὰ συγκρατιόταν μέσα σ' αὐτὸ. Ὁ Ἰνδὸς ποὺ τυλίγει τὸ δίχτυ, στὸ μεταξὺ, δὲν ἔχει πᾶρει εἶδησι πὼς τὰ δυὸ ψάρια ποὺ νομίζει πὼς ἔπιασε εἶναι ἕνα παιδί κι' ἕνας λύκος, ὁ Κίμο!

Ὅταν ἀνοίγῃ τὸ δίχτυ καὶ τοὺς βλέπει, εἶναι πιά πολὺ ἀργά γιὰ νὰ τὸ μετανοιώσῃ. Στὴν ἀρχὴ μένει μαρμαρωμέ

νος από την έκπληξι κι' ὥστε
ρο πηδάει τρία - τρία τὰ σκα
λοπάτια πού εἶναι σκαλισμέ
να στὸν βράχο καὶ σὲ λίγο
βρίσκεται κάτω στὴν κοιλά
δα.

— Βοήθεια!, φωνάζει, μπῆ
κε ξένος ἄνθρωπος στὴ χώ
ρα μας.

Ἄν ὁ Βάβα δὲν συλλογί
ζεται τὸν κίνδυνο πού τοὺς
ἀπειλεῖ, ὥστόσο δὲν συμβαί
νει τὸ ἴδιο καὶ μὲ τὸν τετρα
πέρατο λύκο. Πηδάει τὰ σκα
λοπάτια καὶ μὲ λίγα πηδήμα
τα φθάνει τὸν Ἰνδὸ καὶ ρίχνε
ται πάνω του. Ἐκείνος, ἀφοῦ
παίρνει μιὰ τούμπα, χτυπάει
μὲ δύναμι τὸ κεφάλι του πά

νω σὲ μιὰ πέτρα καὶ μένει ἄ
ναίσθητος.

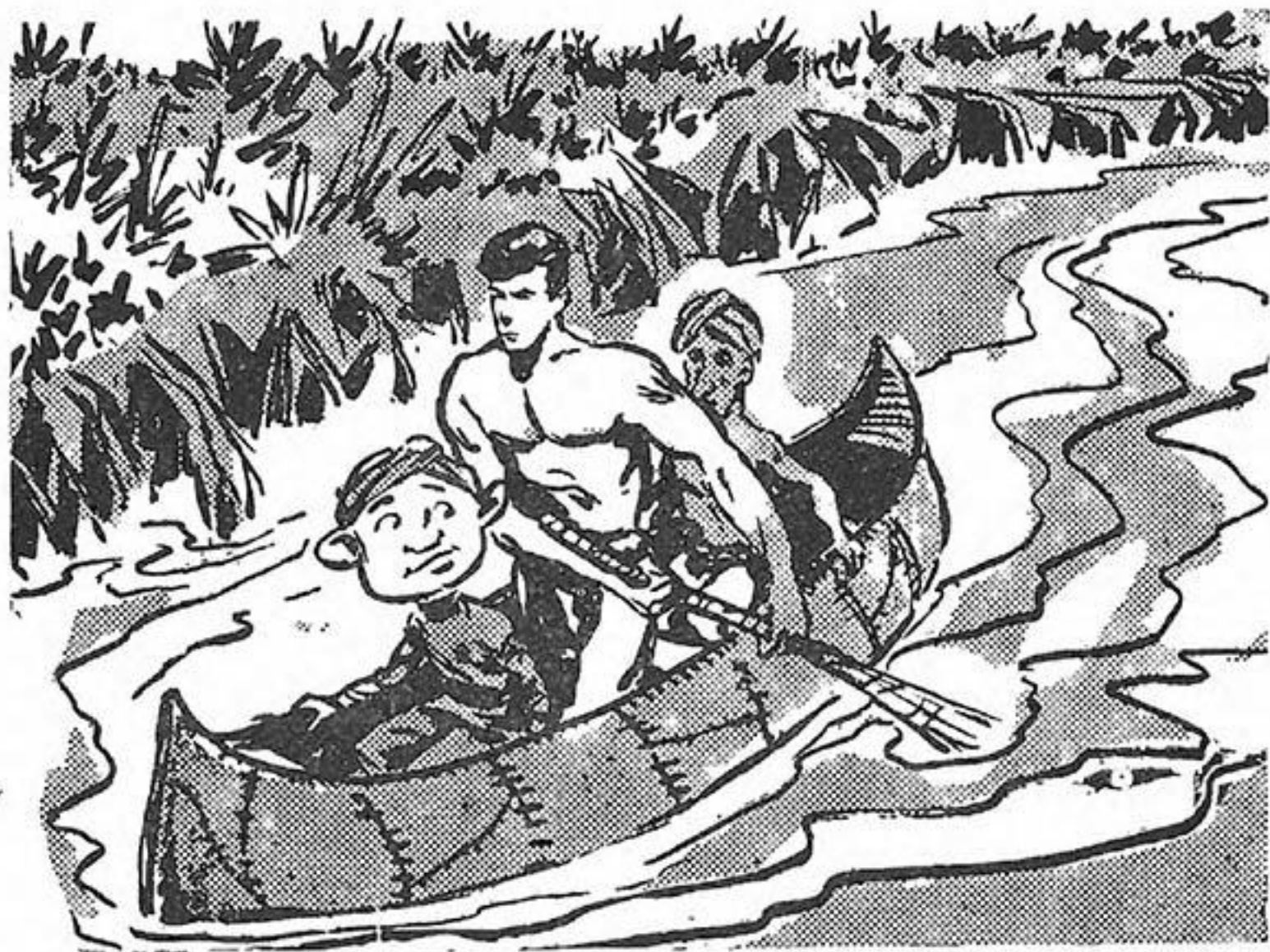
— Μπράβο!, λέει ὁ Βάβα
στὸν Κίιμο φθάνοντας κοντά
του καὶ χαϊδεύοντάς του τὴν
πλάτη καὶ τὸ κεφάλι. Τὸν κα
τάφερες μιὰ χαιρὰ. Πού εἶναι
ὁ παλληκαρᾶς ὁ Τίπο - Τίπο
νὰ σὲ δῇ καὶ νὰ ζηλέψη!

Ὁ Κίιμο ἀρχίζει τώρα νὰ
ὀσμιζεται τὸν αἶρα. Φαίνεται
πολὺ ἀνήσυχος καὶ τεντώνει
τ' αὐτιά του. Ὑστερα ἀρχί
ζει νὰ τρέχη πότε ἐδῶ καὶ πό
τε ἐκεῖ καὶ νὰ μυρίζη τὸ ἔ
δαφος σὰν κάτι ν' ἀνακάλυψε.
Σὲ μιὰ στιγμή μάλιστα τρέ
χει παίρνοντάς μιὰ κατεύθυν
σι πού ὀδηγεῖ στὰ πέτρινα

Ξαφνικά, βλέπει ἓνα λιοντάρι νὰ πλησιάζη...

Τὸ μονόξυλο ἀκολουθεῖ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ.

καὶ ψηλὰ τεῖχη, ἀφήνοντας τὸ Βάβα μονάχο του.

Ὁ χοντροκέφαλος Ἰνδὸς παίρνει ἄλλη κατεύθυνσι καὶ ἀπομαικρύνεται ἀπὸ τὸν ποταμό, ἀκολουθώντας ἓνα μονοπάτι ποὺ ὁδηγεῖ σ' ἓνα πυκνοφυταμένο δάσος. Ξαφνικὰ, ἐνῶ βαδίζει, φθάνει ὡς τὶς πελώριες αὐτάρες τοῦ ἑνὸς θόρυβος φωνῶν ἢ τίποτε ἄλλο.

Ἀφοῦ προχωρεῖ γιὰ λίγο, ἀντικρύζει κάτι ποὺ τὸν κάνει νὰ παγώσει ἀπὸ τὸν τρόμο καὶ τὴν κατάπληξι ποὺ νοιώθει. Μπροστὰ σ' ἓνα ἄγαλμα βλέπει δαμμένη τὴ Λεϊλά καὶ μπροστὰ της ἓναν Ἰνδό, ντυμένο μὲ μιὰ κόκκινη κελεμπία

νὰ κρατᾷ ἓνα μαχαίρι καὶ νὰ τῆς τρυπᾷ τὸ μπράτσο.

— Θὰ τὴ σκοτώσῃ ὁ βλάκας!, κάνει ὁ Βάβα καὶ ἀγριεύει.

Γιὰ μιὰ στιγμή σκέφτεται νὰ ὀρμήσῃ ἐναντίον του, μὰ ὕστερα τὸ μετανοῖ. Μαζεύει μερικὲς πέτρες καὶ σκαρφαλώνει σὰν αἴλουρος ἐπάνω σ' ἓνα ψηλὸ δέντρο. Κρύβεται ἀνάμεσα στὰ φύλλα του καὶ κυττάζει τώρα πρὸς τὰ κάτω, τὸ μάγο ποὺ σηκώνει τὸ μαχαίρι τοῦ μὲ σκοπὸ νὰ βγάλῃ τὸ μάτι τῆς Λεϊλά.

Ὁ Βάβα παίρνει μιὰ πέτρα, σημαδεύει καὶ τὴν πετᾷ μὲ δύναμι. Ἡ πέτρα χτυ

πάει τὸν μάγο στὸ κεφάλι καὶ πέφτει κάτω ἀναίσθητος.

— Νὰ γιὰ νὰ μάθης! λέει ὁ Βάβα. Τὶ νομίζεις, πὼς ἔχεις τὸν Τίπο - Τίπο μπροστά σου, ποὺ λιποθυμᾷει κάθε λεπτὸ καὶ κάθε στιγμή;

Τὸ πλῆθος τῶν Ἰνδῶν οὐρλιάζει, κυττάζουν ὅλοι τους ὀλόγυρα μὰ καινένας δὲν μπορεῖ νὰ ξέρη ἀπὸ ποῦ ξεκίνησε ἡ πέτρα γιὰ νὰ χτυπήσῃ τὸ μάγο.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο ὁ μάγος ἀναικτᾶ τὶς αἰσθήσεις του καὶ τὸ πλῆθος οὐρλιάζει ἀπὸ τὴν χαρὰ του. Ἀρπάζει πάλι τὸ μαχαίρι καὶ λέει τώρα ἄγρια καὶ ἀπειλητικὰ στὸ δειμένο κορίτσι:

— Θὰ δεχτῆς νὰ θυσιαστῆς γιὰ τὴ θεὰ Ρασί;

— Ὁχι!, τοῦ ἀπαντᾷ με θάρρος ἡ κοπέλλα.

Ὁ μάγος ὑψώνει τὸ μαχαίρι: τοῦ καὶ ὁ κρυμμένος Βάβα ψηλὰ ἀπὸ τὸ δέντρο, παίρνει μιὰ ἀκόμη πέτρα, τὴ ζυγίζει στὸ χέρι του καὶ τὴν πετάει με δύναμι. Μὰ αὐτὴ τὴ φορά εἶναι διπλὰ ἄτυχος. Ἡ πέτρα ἀντὶ γιὰ τὸ μάγο πετυχαίνει τὴ Λεϊλά στὸ κεφάλι καὶ τὴν κάνει νὰ χάσῃ τὶς αἰσθήσεις της, ἐνῶ κάποιος ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν Ἰνδῶν φωνάζει στοὺς ἄλλους:

— Τὶς πέτρες μᾶς τὶς πετάει κάποιος ποὺ εἶναι σὲ κεῖνο τὸ δέντρο!

Ὅλοι σηκώνουν τότε ψηλὰ τὰ βλέμματά τους. Ὁ Βάβα τοὺς βλέπει καὶ αἰσθάνεται μιὰ ἐπίμονη φαγούρα στὸ κορ

μί του. Καταλαβαίνει πὼς τὴν ἔχει πολὺ ἄσχημα...

ΤΟ ΚΡΥΦΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Ο ΣΑΝΤΡΟ εἶναι ἀπαρηγόρητος. Κάθεται σὲ μιὰ πέτρα κι' ἔχει διαιρκῶς σκυμμένο τὸ κεφάλι του. Δὲν μπορεῖ νὰ πιστέψῃ πὼς εἶναι δυνατὸν νὰ χάσῃ, μέσα σὲ μιὰ μέρα, τὴ Λεϊλά, τὸ Βάβα καὶ τὸν ἀγαπημένο του ἀδελφὸ, τὸν Κίμο.

— Σαχίμπ, μὴ στενοχωρίσαι, τοῦ λέει καθισμένος δίπλα του ὁ Τίπο - Τίπο. Ἄν ἔχασες τοὺς ἄλλους ἔμεινα ἐγὼ μαζί σου. Κι' ἐγὼ ἀξίζω ὅσο πενήντα Λεϊλάδες, ἐξήντα Βάβηδες καὶ ἑβδομήντα Κίμηδες! Ἐγὼ νᾶμαι καλά καὶ θὰ συντρίψουμε τοὺς ἐχθρούς μας. Ποῦ θὰ μοῦ πᾶνε ἐκεῖνοι ποὺ φάγανε μπαμπέσι καὶ τοὺς φίλους μας; Κάποτε θὰ πέσουν στὸ δρόμο μου καὶ θὰ τοὺς διαλύσω.

Ὁ Σάντρο δὲν ἔχει ὄρεξι γι' ἀστεῖα. Κοντὰ στὴ θλίψι του γιὰ τὸ θάνατο τοῦ Βάβα καὶ τοῦ Κίμο, διατηρεῖ μιὰ μικρὴ ἐλπίδα στὴν καρδιά του πὼς ἴσως ἡ Λεϊλά ζῇ ἀκόμα. Εἶναι βέβαιος πὼς τὴν ἔχει αἰχμαλωτίσει ἡ φυλὴ τῶν Ἰνδῶν ποὺ κατοικεῖ στὴ μυστηριώδη κοιλάδα ποὺ τὴν ζώνουν γύρω - γύρω τὰ φυσικὰ τεῖχη τῶν βράχων. Ξέρει ἀκόμα, ἀπὸ διηγήσεις ποὺ ἔχει ἀκούσει, πὼς ἡ φυλὴ αὐτὴ λατρεύει τὴ θεὰ Ρασί καὶ πὼς συχνὰ θυσιάζουν ὁμορφες κοπέλλες μπροστά στὰ πόδια της, γιὰ

νὰ τὴν ἐξευμενίσουν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο φαίνεται πὼς αἰχμαλώτισαν τὴ Λεϊλά. Ὅμως συλλογιέται τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων, γιὰ νὰ αἰχμαλωτίσουν τὴ Λεϊλά ἀπὸ τὴ ζούγκλα, θὰ πῇ πὼς βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴ χώρα τους καὶ γιὰ νὰ βγοῦν ἔξω θὰ πρέπει νὰ ὑπάρχη κάποιος ἔξοδος. Καὶ ἡ ἔξοδος αὐτὴ ἀσφαλῶς θὰ βρίσκεται ἀνάμεσα στοὺς βράχους.

Ἡ σκέψι αὐτὴ γεμίζει ἀστραπὲς ἐλπίδας καὶ χαρᾶς τὰ μάτια τοῦ Σάντρο.

— Τίπο - Τίπο, λέει στὸ φίλο του, ἔλα μαζί μου. Πρέπει νὰ ψάξουμε σπιθαμὴ πρὸς σπιθαμὴ τοὺς βράχους.

— Εἰσαι μὲ τὰ καλὰ σου, σαχίμπ; διαμαρτύρεται ὁ Τίπο - Τίπο. Ἐχεις τὴ γνώμη πὼς τὴν ἀρπαιξοὺν ποντίκια τὴ Λεϊλά καὶ θέλεις νὰ ψάξουμε νὰ τὴ βροῦμε στὶς τρύπες τῶν βράχων;

— Ἐλα μαζί μου!, τὸν διατάζει σὲ λίγο ὁ Σάντρο.

Μισὴ ὥρα ψάχνουν τοὺς βράχους καὶ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων ἀπελπίζεται. Γιὰ νὰ ψάξουν μὲ προσοχὴ τοὺς βράχους θὰ χρειαστοῦν τουλάχιστον ἓνα μῆνα! Γιατὶ πίσω ἀπὸ τὸν ἓνα βράχο ὑπάρχουν ἀγκισθωτοὶ θάμνοι, ὕστερα πάλι βράχοι ἀπόταμοι, κοφτεροὶ σὰν μαχαίρια καὶ ἔπειτα θάμνοι καὶ πίσω τους ἄλλοι βράχοι.

— Δὲν γίνεται τίποτε, λέει ἀποκαμωμένο καὶ τσακισμένο ἀπὸ τὴν κούρασι τὸ θρυλικὸ παιδί.

Ξαφνικά, ὁ Τίπο - Τίπο τρεν

τώνει τ' αὐτιά του.

— Τὶ συμβαίνει; τὸν ρωτάει ὁ Σάντρο.

— Εὐτυχῶς ποὺ δὲν πνίγηκα ἐγὼ καὶ πνίγηκε ὁ Βάβα, λέει τὸ κωμικὸ παιδί.

— Γιατί; τοῦ λέει ὁ Σάντρο χωρὶς νὰ καταλαβαίνει.

— Γιατὶ ἂν πνιγόμουν ἐγὼ καὶ εἶχε σωθῇ ὁ Βάβα, τώρα δὲν θὰ ἄκουγε, μὲ τὴν κουφιάρα ποὺ ἔχει, τὸ οὐρλιαχτὸ τοῦ Κίμο ὅπως τὸ ἀκούω αὐτὴ τὴ στιγμή ἐγώ.

— Τοῦ Κίμο!, κάνει ὁ Σάντρο καὶ τινάζεται ὁλόρθος.

Στήνει τὸ αὐτί του καὶ τὸ πρόσωπό του γεμίζει ἀπὸ μιὰ ξαφνικὴ χαρὰ.

— Ἐχεις δίκιο, λέει στὸν κωμικὸ σύντροφό του, ὁ Κίμο εἶναι!

Ἀνειβαίνει ἀμέσως κατόπιν σ' ἓνα βράχο καὶ ἀφήνει μιὰ συνθηματικὴ κραυγὴ ποὺ χτυπάει στὸ πέτρινο τεῖχος καὶ ἡ ἡχώ της ἀντιβουίζει ὡς πέρα στὴ ζούγκλα.

Ὁ Κίμο οὐρλιάζει πιὸ κοντὰ τώρα καὶ ὁ Σάντρο τοῦ ἀπαντάει γιὰ νὰ τὸν καθοδηγήσῃ. Σὲ λίγο, ὁ μαῦρος λύκος κάνει τὴν ἐμφάνισί του πίσω ἀπὸ ἓνα βράχο. Ὁ Σάντρο τὸν ἀγκιστρεύει μὲ συγκίνησι καὶ ἀρχίζει νὰ κουβεντιάσῃ μαζί του, ἐνῶ ὁ Τίπο - Τίπο χορεύει ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

— Τίπο - Τίπο!, τοῦ λέει γεμάτος ἐνθουσιασμὸ ὁ Σάντρο, σὲ πληροφορῶ πὼς ὁ Βάβα ζῇ...

— Βρὲ τὸν χοντροκέφαλο, τὸν διακόπτει ὁ Τίπο - Τίπο,

Πώς τὰ κατάφερε καὶ βγήκε ζωντανός; Θάνατι φαίνεται κι' αὐτὸς ἐφτάψυχος σὰν τὶς γάτες!

— ...Καὶ πὼς ὁ Κίμο βρήκε τὸ μονοπάτι ἀπὸ τὸ ὁποῖο θὰ μᾶς ὀδηγήσῃ νὰ μπούμε στὴν κοιλάδα τοῦ θανάτου.

Ὁ Τίπο - Τίπο κατσουφιάζει.

— "Α, ὅλα κι' ὅλα, λέει στὸ σύντροφό του, δὲν θέλω νὰ τὴ λές κοιλάδα τοῦ θανάτου. Γιατὶ αὐτὸ τὸ «θανάτου» μοῦ φέρνει μιὰ παράξενη τρεμούλα στὰ γόνατα. Ἔχω τὴν ἐντύπωσι πὼς ἔρχεται ὁ παλιόχαιρος γιὰ νὰ μὲ φάῃ μπαμπέσικα.

— Πᾶμε, λέει ὁ Σάντρο πού βιάζεται νὰ μπη̃ στὴν παράξενη κοιλάδα τοῦ θανάτου ὅπου οἱ κάτοικοί της ἔχουν αἰχμαλωτίσει τὴ Λεϊλά, τὴν ἀγαπημένη του φίλη.

Ἡ γροθιά τοῦ Σάντρο τὸν χτυπᾷ σὰν καταπέλτης.

Ὁ Τίπο- Τίπο καβαλλάει μὲ ἓνα σάλτο τὸν Κίμο καὶ ὁ τετραπέρατος λύκος ἀρχίζει νὰ τρέχῃ ἀνάμεσα στοὺς βράχους.

— "Ε!, φωνάζει ὁ Σάντρο περιιμένετε νὰ πάρετε καὶ ἐμένα.

Σὲ λίγο, ἀφοῦ διαισχίζουν στενὰ μονοπάτια καὶ μπαίνουν μέσα σὲ σκοτεινὲς σήραγγες. βγαίνουν ἐπιτέλους στὴν ἀγνωστὴ χώρα τῆς κοιλάδας τοῦ θανάτου.

Ὁ Σάντρο καὶ ὁ κωμικὸς Ἰνδὸς κατεβαίνουν ἀπὸ τὴ ράχι τοῦ λύκου καὶ ὁ τελευταῖος σκύβει κάτω τὸ ρύγχος του, μυρίζει τὸ χῶμα καὶ προχωρεῖ.

— Ἀκολουθεῖ τὰ ἴχνη τῆς Λεϊλά!, λέει μὲ συγκίνησι ὁ Σάντρο. Ἄν ἔχουμε τὴν τύχη θὰ τὴν βροῦμε ζωντανή...

Ἀφοῦ προχωροῦν κάπου χίλια μέτρα, ἄγριες κραυγὲς φθάνουν ὥς τ' αὐτιά τους.

— Θεούλη μου!, λέει ὁ Τίπο - Τίπο καὶ κιτρινίζει ἀπὸ τὸ φόβο του, λές αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ μᾶς φᾶνε μπαμπέσικα χωρὶς νὰ τοὺς πάρουμε εἶδησι;

— Θάρρος, Τίπο - Τίπο, τοῦ δίνει κουράγιο ὁ Σάντρο,

— Ἐγὼ ἔχω θάρρος, λέει ὁ κωμικὸς Ἰνδός, μὰ τὰ πόδια μου κάπηκαν, σαχίμπ!

Ὁ Σάντρο ἀναγκάζεται νὰ τὸν σπρώξῃ γιὰ νὰ προχωρήσουν, ἐνῶ οἱ φωνὲς ἀκούγονται τώρα ὅλο καὶ πιὸ ζωηρὲς καὶ προέρχονται ἀπὸ ἓνα πυκνὸ δάσος.

ΚΑΙ ΑΛΛΟΣ
ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Ο ΒΑΒΑ, άφοϋ πέταξε τή δεύτερη πέτρα καί χτύπησε αντί για τόν μάγο τή Λειλά, τήν έχει άσχημα. Οί 'Ινδοί τόν πήραν είδησι πού κρύβεται κα ι τώρα έχουν όλοι τους συγκεντρωθή κάτω από τò δέντρο καί προσπαθοϋν νά τόν δοϋν. Τò πυκνò όμως φύλλωμα τόν κρύβει άπό τὰ μάτια τους, ένώ ο Βάβα μπορεί καί τους βλέπει.

— Κατέβα κάτω! οϋρλιάζει ένας με γενειάδα καί πού δέν είναι άλλος άπό τò βασιλιά τής παράξενης αϋτής χώρας.

Ο Βάβα παίρνει μιὰ πέτρα καί τήν αφήνει νά πέση. Η πέτρα χτυπάει πάνω στο κεφάλι τοϋ βασιλιά καί, τήν επόμενη στιγμή αϋτός πέφτει άναίσθητος κάτω άφοϋ παίρνει πρώτα δυò γρήγορες καί κωμικές στροφές.

— Πάει αϋτός!, κάνει ο Βάβα καί πετάει άλλη μιὰ πέτρα πού χτυπάει έναν 'Ινδο στα δόντια καί τοϋ τὰ σπάζει κάνοντάς τον νά οϋρλιάσει άπό τόν τρομερό πόνο πού νοιώθει.

Ο χοντροκέφαλος 'Ινδός κάνει σαν τρελλός άπό τόν ένθουσιασμό του καί πετάει άλλη μιὰ πέτρα πού χτυπάει έναν ακόμη ιάπο τούς αντιπάλους του καί τόν κάνει νά φύγη τρέχοντας καί ξεφωνίζοντας άπό τόν πόνο. Δέν θα ένθουσιαζόταν όμως αν έβλεπε

Τρέχει νά ξεφύγη με τήν πολύτιμη λεία του.

μερικούς άπό τούς 'Ινδούς πού βρίσκονται κάτω νά έτοιμάζουν τὰ τόξα τους. Σε λίγο δυò βέλη σκίζουν τόν αέρα σφυρίζοντας άπειλητικά καί περνούν καί τὰ δυò δίπλα άπό τò κεφάλι τοϋ Βάβα.

Ο κωμικός 'Ινδός τὰ χρειάζεται. Τρίτο βέλος περνάει μόλις έναν πόντο μακριά άπό τόν ώμο του. Έπειτα ακολουθεί τέταρτο καί πέμπτο.

— Θεούλη μου!, αϋτοί τò βάλανε σκοπό νά με σκοτώσουνε, σκέφτεται ο Βάβα καί αποφασίζει νά κατέβη. Πιάνεται γερά ιάπο τόν λεπτό κορμό τοϋ δέντρου, άγκαλιάζοντάς τον με τὰ δυò του χέρια καί γλιστράει με ταχύτητα πρòς τὰ κάτω, πριν προλάβουν οί 'Ινδοί νά τόν σκοτώσουν με τὰ βέλη τους.

Τò άπότομο πέσιμό του στο έδαφος τόν ζαλίζει για

λίγο και ὥσπου νὰ σηκωθῇ, τρεῖς Ἴνδοι τρέχουν κοντά του καὶ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο.

Τὸ πλῆθος ποὺ εἶναι συγκεντρωμένο ἀλόγιστα οὐρλιάζει καὶ ζητάει τὸ θάνατο τοῦ Βάβα. Οἱ τρεῖς Ἴνδοι τὸν σηκώνουν στὰ χέρια τους, τὸν ὀδηγοῦν κοντὰ στὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς καὶ ἰαφοῦ τοῦ δένουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια, τὸν πλησιάζει ὁ μάγος μὲ τὴν κόκκινη κελεμπία.

— Τόλμησες νὰ χτυπήσης τὸ μάγο καὶ τὸ βασιλιά τῆς θεᾶς Ρασιί!, τοῦ φωνάζει ἄγρια.

Ὁ Βάβα ὅμως ποὺ ἔχει μιὰ περίεργη κουφαιμάρα καὶ δὲν ἀκούει παρὰ μονάχα τὶς ψιθυριστὲς φωνές, δὲν καταλαβαίνει τί ἀκριβῶς τοῦ λέει ὁ μάγος καὶ τοῦ ἀπαντάει:

— Κρασί εἶπες;

— Τῆς θεᾶς Ρασιί!, ἀγριεύει πρὸς πολὺ ὁ μάγος τώρα καὶ ἐτοιμάζει τὴ γροθιά του.

— Ἄ, κατάλαβα, τουρσί, κάνει ὁ Βάβα καὶ γελάει ἱκανοποιημένος ποὺ ἄκουσε ἐπιτέλους.

Ὁ μάγος ἐξαγριώνεται ἀκόμη πρὸς πολὺ.

— Μοῦ φαίνεται πῶς εἶναι κουφός, λέει ὁ βασιλιάς ποὺ ἔχει καθήσει καὶ πάλι στὸν ξύλινο θρόνο του.

— Εἶσαι κουφός; τὸν ρωτάει ὁ μάγος τώρα.

— Φῶς; λέει ὁ Βάβα.

Ὁ μάγος ἀναστενάζει.

— Εἶναι πράγματι κουφός, ἀπαντάει στὸ βασιλιά του. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἔχει σημασία. Οἱ νόμοι τῆς χώρας μᾶς λένε

πῶς ὅποιος ξένος πατήσῃ τὴν κοιλάδα μᾶς πρέπει νὰ πνιγῇ στὰ νερὰ τοῦ ποταμοῦ.

— Ναι, νὰ τὸν πνίξουμε φωνάζουν καὶ πολλοὶ ἄλλοι.

— Μὴ σᾶς νοιάζῃ, ἀπαντάει ὁ μάγος μουρμουρίζοντας. Θὰ τὸν ρίξουμε σὲ λίγο δειμένο στὸ ποτάμι.

Ὁ Βάβα τὸν ἀκούει καὶ ξαφνιαάζεται.

— Δὲν εἴμαιστε καλὰ ποὺ θὰ μὲ ρίξης στὸ ποτάμι δειμένο, τοῦ λέει. Θέλεις δηλαδὴ νὰ πνιγῶ;

Ὁ μάγος ξαφνιαάζεται πρὸς πολὺ ἀπὸ τὸ Βάβα, ἀκούγοντας τὰ λόγια του.

— Ὡστε μᾶς κοροϊδεύεις τάση ὦρα καὶ μᾶς κάνεις τὸν κουφό; τοῦ λέει ἀγριεμένος. Τώρα θὰ σοῦ δείξω ἐγώ!

— Αὐτό; κάνει ὁ Βάβα.

— Ὡστε πάλι κοροϊδεύεις, ἔ;

Καὶ ὁ μάγος, νευριασμένος ὅσο δὲν παίρνει, ἀρχίζει νὰ χτυπάῃ μὲ κλωτσιές καὶ γροθιές τὸ δειμένο καὶ ἀνίσχυρο παιδί, ρίχνοντάς το κάτω.

Ἡ Λεϊλά, ποὺ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι δειμένη στὸν πάσσαλο, μπροστὰ στὸ ἄγαλμα τῆς θεᾶς Ρασιί, παρακολουθεῖ τὸ μαρτύριο τοῦ δυστυχισμένου Βάβα καὶ ματώνει ἡ καρδιά της.

— Μάγε!, φωνάζει σὲ μιὰ στιγμή.

Ὁ μάγος σταματᾷ νὰ χτυπάῃ τὸν ἀνίσχυρο αἰχμάλωτό του καὶ πλησιάζει κοντά της.

— Τί θέλεις; τὴ ρωτάει.

— Θέλω νὰ ἀφήσης ἐλεύθε

ρο τὸν αἰχμάλωτό σου, τοῦ λέει. Μόνο τότε θὰ δεχτῶ νὰ θυσιάστῳ στὴ θεά σας.

Ὁ μάγος κουνάει τὸ κεφάλι του ἀρνητικά.

— Ὅχι, τῆς λέει γελῶντας σατανικά. Θὰ πεθάνετε καὶ οἱ δύο. Ὁ ἕνας θὰ πνιγῇ στὸ ποτάμι κι' ἐσύ θὰ προσφέρῃς τὸ αἷμα σου στὴ θεά..

— Μάγε, τοῦ φωνάζει ὁ βασιλιάς ἀπὸ τὸ θρόνο του, θυσίασε πρῶτα τὴν κοπέλλα κι' ὕστερα πέτα τὸν ἄλλον στὸ ποτάμι.

Ὁ μάγος παίρνει τὸ μαχαίρι καὶ λέει στὴν αἰχμάλωτη:

— Τώρα θὰ σὲ τυφλώσω... Δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ μ' ἐμποδίσει.

Μιά, πρὶν προλάβῃ νὰ κατεβάσῃ τὸ μαχαίρι του, ἕνα πανδαίμονιο τρόμου καὶ καταπλήξεως ἀντηχεῖ ὁλόγυρά του. Γυρνᾷ τὸ κεφάλι του νὰ δῇ καὶ τότε, ἕνας μαῦρος ἀκαθόριστος ὄγκος ὀρμᾷ καταπάνω του, τὸν ρίχνει κάτω καὶ τοῦ δαγκώνει τὸ χέρι, κάνοντας τὰ δάχτυλά του ν' ἀνοίξουν καὶ νὰ τοῦ πέσῃ τὸ μαχαίρι.

ΣΥΜΠΛΟΚΗ

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ δύσκολο νὰ καταλάβουν οἱ ἀναγνώστες μας πῶς ὁ μαῦρος ὄγκος ποὺ ἔριξε κάτω τὸ μάγο εἶναι ὁ Κίμο, ὁ ἐξυπνος λύκος καὶ ἀδελφός τοῦ Σάντρο.

Μυρίζοντας συνέχεια τὸ χῶμα, ὁ Κίμο φθάνει ὥς τὸ δά-

σος καὶ σταματᾷ. Πίσω του σταματοῦν ὁ Σάντρο καὶ ὁ Τίπο - Τίπο. Στ' αὐτιά τους φθάνει ἕνας σύγκεχυμένος θόρυβος ἀπὸ φωνές καὶ ὁ φοβητσιάρης Ἰνδὸς τὰ χρειάζεται.

— Ν' ἀνέβω στὸ δέντρο νὰ δῶ τί γίνεται; λέει στὸ Παιδὶ τῶν Λύκων.

— Ὅχι, τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνο ποὺ καταλαβαίνει πῶς ὁ σὺντροφός του θέλει νὰ ἀνέβῃ στὸ δέντρο γιὰ νὰ κρυφτῇ.

— Θέλεις δηλαδὴ νὰ μ' ἀφήσης γιὰ νὰ μὲ φᾶνε μπαμπέσικα; τοῦ λέει μὲ παρόπονος ὁ Τίπο - Τίπο ἐνῶ τρέμουν ἀπὸ τὸ φόβο του τὰ δόντια του.

Ὁ Σάντρο τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ προχωροῦν. Ἀφοῦ βαδίζουν λίγο, σταματοῦν πάλι καὶ κρύβονται πίσω ἀπὸ ἕνα θάμνο. Μέσα ἀπὸ τὰ φύλλα τοῦ θάμνου βλέπουν τὸ πλῆθος τῶν Ἰνδῶν καὶ σιγά-σιγά ξεχωρίζουν τὴ δεμένη Λεϊλά ποὺ μπροστά της στέκεται ὁ μάγος. Τὸν Βάβα δὲν τὸν βλέπουν γιατί εἶναι πεσμένος κάτω.

— Ἡ Λεϊλά ζῇ!, λέει συγκινημένος ὁ Σάντρο. Θεέ μου σ' εὐχαριστῶ!

— Ἡ Λεϊλά ζῇ ἀλλὰ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ πεθάνουμε ἔμεῖς, τοῦ λέει ὁ Τίπο - Τίπο. Σαχίμπ, σὲ πα...παρακαλῶ, νὰ πάω στὸ ποτάμι νὰ πιῶ λίγο νερὸ γιατί διψᾶω;

Ὁ Σάντρο δὲν τοῦ ἀπαντᾷ γιατί ἐκείνη τὴ στιγμή βλέπει τὸ μάγο νὰ πλησιάζῃ τὴ Λεϊλά καὶ ἀφοῦ τῆς λέει

κάτι να σηκώνει το μαχαίρι του μπροστά στα μάτια της.

Σκύβει και κάτι μουρμουρίζει στο αυτί του Κίμο. Ο έξιπνος λύκος πετάγεται από τη θέση του και σε δυο δευτερόλεπτα φθάνει κοντά στο μάγο και τον ανατρέπει.

Το πλήθος των Ίνδων ταραάζεται, βλέποντας το άπροσδόκητο αυτό θέαμα, τα παιδιά το βάζουν στα πόδια και οι γυναίκες ουρλιάζουν φοβισμένες. Την ίδια στιγμή ο Σάντρο βγαίνει από το θάμνο και όριμάει έναντίον τους. Κάποιος από όλους τον βλέπει και προσπαθεί να τον αντιμετωπίσει. Το Παιδί των Λύκων σκύβει, τον αρπάζει με τα δυο χέρια, τον σηκώνει ψηλά κι' αφού τον στριφογυρίζει τον εκσφενδονίζει μακριά. Καθώς προχωρεί προς το μέρος της Λεϊλά, βρίσκει

Εκείνη τη στιγμή, μεσολαβεί ο μαύρος λύκος.

Γύρω του σφυρίζουν άπειρα βέλη...

μπροστά του πεσμένο κάτω, το Βάβα, το χοντροκέφαλο φίλο του.

Βγάζει άμέσως το μαχαίρι του και του κόβει τα δεσμά! Ένας Ίνδος που πλησιάζει, την πληρώνει πολύ ακριβά. Η γροθιά του Παιδιού των Λύκων προσγειώνεται με τρομακτική δύναμη στο σαγόνι του και τον ρίχνει κάτω. Ο Ίνδος παίρνει δυο τούμπες και μένει ακίνητος.

Δέκα μέτρα χωρίζουν το ήρωϊκό παιδί από την αιχμάλωτη φίλη του, όταν μια σαίτα σφυρίζει δίπλα στο αυτί του κι' ύστερα κι' άλλη κι' άλλη... Μια από αυτές τον παίρνει ξηστά στον ώμο και το αίμα γεμίζει το γυμνό στήθος του. Οι σαίτες πέφτουν τώρα σαν βροχή γύρω του και ο Σάντρο καταλαβαίνει

πώς ἂν προχωρήσει ἔστω κι' ἓνα βήμα, θ' ἀνταμώσει ὅπως δὴποτε τὸ θάνατο.

Ἀναγκάζεται νὰ πέσει κάτω καὶ νὰ πάρῃ μερικές στροφές πάνω στὴ χλόη, ὥσπου καταφέρνει νὰ κρυφτῇ πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο. Μαζί του βρίσκειται καὶ ὁ Βάβα.

Οἱ Ἰνδοὶ ἀρχίζουν νὰ φωνάζουν καὶ ἐτοιμάζονται νὰ προχωρήσουν πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ Σάντρο πού βλέπει τὸν κίνδυνο φωνάζει τὸ Βάβα νὰ τὸν ἀκολουθήσει καὶ τρέχει πρὸς τὸ θάμνο πού βρίσκεται ὁ Τίπο - Τίπο. Μὰ ὁ κωμικὸς καὶ φοβητσίάρης σύντροφός του, δὲν βρίσκεται πιά ἐκεῖ. Ποιὸς ξέρει ποῦ ἔχει πάει... Ἴσως νὰ ἔφυγε ἀπὸ τὸ φόβο του...

Οἱ Ἰνδοὶ οὐρλιάζουν σὰν παλαβοὶ καὶ τὸ Παιδί τῶν Λύκων σηκώνει προσεκτικὰ τὸ κεφάλι του καὶ κυττάζει. Ἡ

Εἶναι ἕτοιμος ν' ἀντιμετωπίσει τὴν ἐπίθεσι τοῦ θηρίου.

Ὁ Βάβα ἀγριεύει καὶ ἐφορμᾷ ἐναντίον τοῦ ἀντιπάλου του.

σκηνὴ πού βλέπει τὸν γεμίζει κατάπληξι ἀλλὰ καὶ φρίκη. Βλέπει τὸν Κίμο νὰ τρέχει ἀναιμеса στοὺς χαμηλοὺς θάμνους, μὲ τὸν φοβητσίάρη σύντροφό του στὴ ράχι του, ἐνῶ γύρω του πέφτουν βροχὴ τὰ βέλη.

— Γρήγορα, Κίμο!, φωνάζει ὁ Τίπο - Τίπο. Γρήγορα γιὰτὶ θὰ λιποθυμήσω κι' ἂν πέσω θὰ μὲ φᾶνε μπαμπέσικα.

Μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα ὁ Σάντρο παραικοιλουθεῖ τὸ λύκο πού ἀπομακρύνεται. Εὐτυχῶς σὲ λίγο κρύβεται πίσω ἀπὸ τοὺς κορμούς μερικῶν δέντρων καὶ οἱ Ἰνδοὶ χιάνουν τὰ ἴχνη του.

Βλέπει ὅμως καὶ κάτι ἄλλο τὸ Παιδί τῶν Λύκων πού τὸν γεμίζει μὲ ταραχὴ καὶ στενοχώρια. Ἕνας Ἰνδὸς ἔ-

χει φορτώσει τὴ Λεῖλὰ στὸν ὦμο του καὶ ἀπομακρύνεται ἀνάμεσα στοὺς θάμνους.

— Βάβα, λέει στὸν χοντροκέφαλο φίλο του, πᾶμε νὰ φύγουμε γιατί οἱ Ἰνδοὶ θὰ ψάξουν νὰ μᾶς βροῦν καὶ τότε... ἀλλοίμονό μας!...

Ἔτσι, μὲ σκυμμένο κεφάλι ἀπομακρύνεται πρὸς τὸ ποτάμι.

ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΗΣ ΤΙΓΡΗΣ

ΕΧΕΙ ΝΥΧΤΩΣΕΙ. Δυὸ σκιές προχωροῦν σκυφτὲς ἀνάμεσα στοὺς θάμνους. Ἔχει ἓνα θαυμάσιο φεγγάρι στὸν οὐρανὸ πού φωτίζει ὅσιν ἡμέρα τὸ τοπίο. Οἱ σκιές αὐτὲς ἀνήκουν στὸν Σάντρο καὶ τὸ Βάβα.

— Πρέπει νὰ βροῦμε πού κρύβουν τὴ Λεῖλὰ, ψιθυρίζει ὁ Σάντρο. Σέ κάποια ἀπὸ αὐτὲς τίς καλύβες θὰ τὴν ἔχουν κρυμμένη. Εἶμαι βέβαιος ὅπως στὴν καλύβα πού θὰ τὴν ἔχουν θὰ φυλᾶνε σκοποί.

— Ἐκεῖνος ὁ παλληκαρᾶς ὁ Τίπο - Τίπο, πού εἶναι; ρωτάει ὁ Βάβα.

— Μὴ φοβᾶσαι γιὰ τὸν Τίπο - Τίπο. Κάπου θὰ εἶναι κρυμμένος μὲ τὴ συντροφιά τοῦ Κίμο.

Ξαφνικά, μέσα στὸ ἥρεμο τοπίο ἀντηχεῖ ἓνα παρὰ ξενο γέλιο. Ὁ Σάντρο μένει ἀκίνητος, μαρμαρωμένος. Βλέπει σκιές νὰ κινοῦνται γύρω τους καὶ φαίνεται πὺς κάτι κουβαλοῦν. Τὸ Παιδί τῶν Λύκων ζαρώνει πίσω ἀπὸ ἓνα θάμνο καὶ περιμένει, ἐνῶ ἡ καρδιά

του σπαιρτάει μέσα στὸ στήθος του. Μήπως τοὺς πῆραν εἶδησι καὶ τοὺς κυκλῶνουν;

Περνοῦν ἀκόμη λίγα λεπτὰ ἀγωνίας. Ξαφνικὰ ἀκούγεται μιὰ δυνατὴ φωνή:

— Ξένε, πού πάτησες τὴν ἱερὴ μας χώρα, εἰσαι αἰχμάλωτός μας!

Ὁ Σάντρο ζαρώνει τὸ μέτωπό του μὲ ἀνησυχία.

— Γύρω σου ὑπάρχει ἓνας φράκτης, λέει ἡ ἴδια φωνή, κι' ἔξω ἀπὸ τὸν φράκτη περιμένουμε μὲ τὰ τόξα μας ἔτοιμα.

Τὸ μυαλὸ τοῦ Παιδιοῦ τῶν Λύκων παίρνει χίλιες στροφές στὸ δευτερόλεπτο. Πὺς θὰ μπορέσει νὰ γλυτώσει ἀπὸ τὸν κλοιὸ πού ὑπάρχει γύρω του;

— Ἐτοιμιάσου, συνεχίζει ἡ φωνή, νὰ δεχτῆς ἓνα φίλο σου...

«Θὰ αἰχμαλώτισαν τὸν Τίπο - Τίπο» συλλογίζεται τὸ παιδί τῆς ζούγκλας καὶ ἡ καρδιά του σφίγγεται.

Κόνει ἄμως ἓνα λάθος στὸ συλλογισμό του. Γιατὶ ὁ φίλος πού ὑποδέχεται δὲν εἶναι ὁ Τίπο - Τίπο ἀλλὰ μιὰ πελώρια τίγρη.

— Ὁ φίλος σου, λέει ἡ φωνή, σ' ἀγαπάει τόσο πολὺ πού θάρθη νὰ σὲ ἀγκαλιάσει..

Ὁ Σάντρο ἀναιμετράει τὴν κατάστασι καὶ βρίσκει τὴ θέσι του τραυματικὰ δύσκολη, ὡστόσο ἄμως δὲν χάνει τὸ θάρρος του.

— Βάβα, ψιθυρίζει στὸ φί

λο του, κρύψου μέσα στο θάμνο.

Ἐνῶς ὁ χοντροκέφαλος καὶ κωμικὸς Ἰνδὸς κρύβεται στὸ θάμνο, ὁ Σάντρο, μὲ τὶς αἰσθήσεις του ὅλες σὲ ἐπιφυλάκῃ, περιμένει τὴν ἐπίθεσι τῆς τίγρης. Τὸ τρομερὸ ζῶο, μυρίζεται τὸν ἀέρα, ἀφήνει ἓνα ἀπειλητικὸ οὐρλιαχτὸ, ξύνει μὲ τὸ μπροστινὸ πόδι του τὸ χῶμα κι' ὕστερα ὀρμάει ξαφνικά.

Ἄν γιὰ ἀντίπαλό της εἶχε ὅποιονδήποτε ἄλλον, τώρα θὰ τὸν κατασπάραζε μὲ τὰ κοφτερά της νύχια. Μὰ τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων δὲν εἶναι εὐκολὸς ἀντίπαλος. Μὲ τὸ πῆδημα τῆς τίγρης πηδάει κι' αὐτὸς μπροστά. Τὰ δυὸ σώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ θηρίου συγκρούονται στὸν ἀέρα καὶ πέφτουν κάτω. Τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Σάντρο ποὺ κρατᾷ τὸ μαχαίρι διαγράφει γρήγορη τροχιά καὶ χτυπάει στὰ τυφλά.

Ἡ τίγρη ξαφνιαάζεται ἀπὸ τὸ χτύπημα, οὐρλιάζει ἀπὸ τὸν πόνο καὶ τινάζεται μακριά. Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων βρίσκει τὸν καιρὸ νὰ περάσῃ τιάλι σὲ θέσι ἀμύνῃς.

Τὸ θηρίο τῆς ζούγκλας, ποὺ φαίνεται πὼς δὲν ἔχει χτυπηθῇ ἐπικίνδυνα, ὀρμάει πάλι. Τώρα ὁ Σάντρο ἐφαρμόζει ἄλλη τακτική. Ξαπλώνεται ἀνάσκελα κάτω καὶ καθὼς τὸ σῶμα τῆς τίγρης πέφτει πάνω του, τὸ χέρι του κινεῖται μὲ ταχύτητα καὶ τὸ μαχαίρι τρυπάει τὴν κοιλιά της καὶ χώνεται ὅλο μέσα.

Τώρα ἡ τίγρη οὔτε τινάζεται οὔτε μουγγρίζει. Γέρνει μονάχα ἀπαλὰ καὶ πέφτει νεκρή, δίπλα ἀπὸ τὸ ἥρωϊκὸ παιδί.

Ὁ Σάντρο εἶναι εὐχαριστὴμένος ποὺ ἀντιμετώπισε τὴν τίγρη, μὰ συλλογίζεται πὼς ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ τόσους Ἰνδοὺς ποὺ περιμένουν ἔξω ἀπὸ τὸ φράκτη καὶ ἡ χαρὰ του κόβεται. Τὸ μυαλό του λειτουργεῖ γοργὰ καὶ προσπαθεῖ νὰ βρῇ ἓναν τρόπο σωτηρίας. Δὲν ἀρνεῖ πολὺ νὰ τὸ βρῇ. Σηκώνεται, φέρνει τὰ χέρια του στὸ στήμα του καὶ σὲ λίγο ἀπὸ τὸ ἱλαρὺ γι τοῦ ξεφεύγει μιὰ κραυγὴ σὰν ἄγριου ζώου. Εἶναι ἡ συνθηματικὴ κραυγὴ μὲ τὴν ὁποία καλεῖ τὸν ἀδελφὸ του τὸν λύκο.

Ἀμέσως κατόπιν πέφτει κάτω γιατί οἱ Ἰνδοὶ ἀρχίζουν νὰ τοῦ στέλνουν βροχὴ τὰ βέλη.

— Δὲν σὲ φοβόμαστε ὅσο καὶ νὰ φωνάζῃς, τοῦ λένε. Θὰ πεθάνῃς ἀπόψε. Ἄν κατῶρθες νὰ ἀντιμετωπίσῃς τὴν τίγρη ποὺ στείλαμε νὰ σὲ κατασπαράξῃ, δὲν θὰ κατορθώσῃς ν' ἀντιμετωπίσῃς τὰ βέλη μας. Καὶ τὸ πρῶτ', ἡ κοπέλλα ποὺ ἦρθες νὰ ἐλευθερώσῃς, θὰ θυσιαστῇ μπροστὰ στὴ μεγάλῃ μας θεᾷ Ρισί!

Ὁ Σάντρο στηρίζει τώρα ὅλες τὶς ἐλπίδες του στὸν Κίμα. Μόνο μὲ τὴν βοήθειά του θὰ μπορέσῃ νὰ ἀντιμετωπίσῃ τόσους ἐχθροὺς ποὺ τὸν περιμένουν ὀλόγυρά του, νὰ τοῦ περάσουν πέρα ὡς πέρα τὸ κορμὶ μὲ τὰ βέλη τους.

—Νὰ βάλουμε φωτιά στοὺς θάμνους καὶ νὰ τὸν κάψουμε! φωνάζει κάποιος.

— Ὡραία ἰδέα!, ἀπαντάει ἓνας ἄλλος.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ

ΔΕΝ ΠΡΟΛΑΒΑΙΝΟΥΝ ὅμως νὰ πραγματοποιήσουν τὸ σχέδιό τους. Ὁ Σάντρο ἀκούει μιὰ ἀναταραχή, βογγητὰ πόνου καὶ τρομαγμένες φωνές καὶ καταλαβαίνει πὼς ὁ Κίμο ἔχει ἀκούσει τὴ συνθηματικὴ του κραυγὴ καὶ ἔχει ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν Ἰνδῶν.

Τὸ θρυλικὸ παιδὶ ἀποφασίζει νὰ δράσῃ ὥστε νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὴν εὐκαιρία ποὺ τοῦ παρουσιάζεται. Σηκώνεται καὶ τρέχει πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἀκούγονται οἱ φωνές. Τὸν σταματᾷ γιὰ μιὰ στι-

Κολυμπᾷ τραβώντας γερά τὴν ἀναίσθητη κοπέλλα.

γμὴ ἓνας φράκτης ἀπὸ ξύλα, μὰ κατορθώνει νὰ τὸν πηδήσῃ. Βλέπει τώρα σὲ λίγη ἀπόστασι τὸν Κίμο νὰ ὀρμάσῃ ἐναντίον μερικῶν Ἰνδῶν ποὺ προσπαθοῦν νὰ ξεφύγουν τρέχοντας. Ὀρμάει κι' αὐτὸς ξοπίσω τους καὶ σὲ δυὸ λεπτὰ τοὺς ἔχει θέσει ἐκτὸς μάχης.

— Βάβα!, φωνάζει τότε τὸν χοντροκέφαλο σύντροφό του.

Ὁ Βάβα δὲν βρίσκεται κρυμμένος στὸ θάμνο ὅπως νομίζει τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων. Ἔχει πηδήσει κι' αὐτὸς τὸ φράκτη καὶ ἀντιμετωπίζει ἓναν Ἰνδὸ, ποὺ μὲ δυὸ τρεῖς κεφαλῖες τὸν ρίχνει ἀναίσθητο κάτω.

Οἱ ὑπόλοιποι Ἰνδοί, τρομοκρατημένοι ἀπὸ τὴν ἐμφάνισι τοῦ λύκου τὸ βάζουν στὰ πόδια νὰ γλυτώσουν κι' ἔτσι ὁ Σάντρο μὲ τὸν φίλο του δὲν ἀντιμετωπίζουν ἄμεσον κίνδυνον τώρα.

— Βάβα, τοῦ λέει ψιθυριστά, πρέπει νὰ βρούμε ποὺ ἔχουν κρυμμένη τὴ Λεϊλά γιὰ νὰ τὴν ἐλευθερώσουμε.

Ἀκολουθοῦν, μαζί μὲ τὸν Κίμο, τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ. Ἀφοῦ βαδίζουν κάπου πέντε λεπτά, τὸ ἥρωϊκὸ παιδὶ διακρίνει μιὰ καλύβα ποὺ τὴ φυλᾷνε δυὸ σκοποί, ἔχοντας κρεμάσει στὸν ὦμο τους τὰ τόξα τους.

— Ἐκεῖ ἔχουν κλεισμένη τὴ φίλη μας, λέει ὁ Σάντρο στὸ Βάβα καὶ τὴν ἀμέσως ἐπόμενη στιγμὴ κάτι σκύβει καὶ ψιθυρίζει στὸ αὐτὶ τοῦ Κίμο. Ὁ μαῦρος λύκος γρυλ-

λίζει σιγανά, σὰ νάθελε νὰ πῇ στὸν ἀδελφό του ὅτι κατάλαβε καὶ προχωρεῖ μόνος του μπροστά, ἐνῶ ὁ Σάντρο μὲ τὸ Βάβα ἀκολουθοῦν πίσω του σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι.

— Ἐ λίγο, τὸ τετραπέρατο ζῶο φτάνει κοντὰ στοὺς δυὸ σκοπούς, ποὺ σιγοκουβεντιά-ζουιν μεταξύ τους, ὁρμάει ξαφνικὰ ἐπάνω τους καὶ τοὺς ἀνατρέπει. Πρὶν ἐκεῖνοι προλάβουν νὰ σηκωθοῦν, τρέχει κοντὰ τους τὸ Παιδί τῶν Λύκων καὶ μὲ δυὸ γροθιές τοὺς στέλνει νὰ συναντήσουν τὴ χώρα τῆς ἀνυπαρξίας.

Χωρὶς νὰ καθυστερήσῃ οὐτε στιγμή ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς καλύβας καὶ βρίσκει μέσα τὴ Λεϊλά, δεμένη χειροπόδαρα καὶ ἀναίσθητη.

Μὲ τὸ μαχαίρι του κόβει γρήγορα τὰ δεσμά της, τὴν παίρνει στὰ δυὸ του χέρια καὶ βγαίνει ἔξω. Τὴν ἴδια στιγμή, ζωηρὲς φωνὲς ἀκούγονται κάπου πολὺ κοντά.

— Βάβα, λέει ψιθυριστὰ ὁ Σάντρο στὸν φίλο του, καβάλλα τὸν Κίμο καὶ πηγαίνετε νὰ μὲ περιμένετε ἐκεῖ ποὺ πέφτει ὁ καταρράκτης.

Τὴν ἴδια διαταγὴ δίνει καὶ στὸν λύκο κι' αὐτὸς, μὲ τὴν ἀναίσθητη Λεϊλά, πέφτει στὸ ποτάμι, κολυμπάει καὶ φθάνει στὴν ἄλλη ὄχθη.

Τὸ ἀναίσθητο κορίτσι σὺνέρχεται καὶ ἡ χαρὰ του δὲν περιγράφεται βλέποντας πὼς εἶναι ἐλεύθερη.

— Λεϊλά, τῆς λέει ὁ Σάντρο, πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ τὸ μέρος αὐτὸ γιατί

Οἱ δυὸ κωμικοὶ Ἴνδοι ἔρχονται στὰ χέρια.

οἱ Ἴνδοι θὰ πάρουν εἶδησι τὴν ἀπόδρασί σου καὶ τότε θ' ἀρχίσουν νὰ ψάχνουν παντοῦ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο σ' ἔφερα στὴν ἀπέναντι ὄχθη. Τρέξε γρήγορα μήπως μᾶς πάρῃ εἶδησι κανένα μάτι.

Σὲ λίγη ὥρα, φθάνουν στοὺς καταρράκτες χωρὶς νὰ τοὺς πάρῃ κανένας εἶδησι. Ὅταν φθάνουν ἐκεῖ, κολυμποῦν πάλι βγαίνοντας στὴν ἀντίπερα ὄχθη καὶ ἐκεῖ συναντοῦν τὸν Κίμο μὲ τὸ Βάβα.

— Πήγαινε μας στὸν Τίπο-Τίπο, λέει τώρα ὁ Σάντρο στὸν Κίμο μὲ τὴ συνθηματικὴ τους γλώσσα.

Ὁ Κίμο προχωρεῖ τότε μπροστὰ καὶ πίσω του τὸν ἀκολουθοῦν οἱ τρεῖς τους. Σὲ λίγο φθάνουν στὴ ρίζα τῶν βράχινων τεύχων, ὅπου βρίσκουν τὸν φοβητσιάρη Ἴνδό, κρυμμένο σὲ μιὰ τρύπα.

— Κρύφτηκες από τὸ τὸ φόβο σου; τοῦ λέει ὁ Βάβα.

— Βρὲ ποιοὺ φόβο μου, κάνει ὁ Τίπο - Τίπο. Ἔχω φοβηθῇ ἐγὼ ποτὲ στὴ ζωὴ μου; Μπήκα μέσα γιατί φοβήθηκα μήπως βρέξη!...

Καὶ γιὰ νὰ δείξη ὅτι τὸν προσέβαλλε ὁ Βάβα μὲ τὰ λόγια του ἐπιτίθεται ἐναντίον του γιὰ νὰ τὸν δείρῃ. Μὰ ὁ Βάβα ὀρμάει μὲ τὴν χοντροκεφάλια του μπροστὰ καὶ ὁ κωμικὸς Ἰνδὸς κρύβεται πίσω ἀπὸ τὴ Λεῖλὰ γιὰ νὰ σωθῇ.

— Τὶ νὰ σοῦ κάνω, λέει στὸ Βάβα, ποὺ σὲ λυπᾶμαι, διαφορετικά...

— Ἀκούτε; λέει ἐκείνη τὴ στιγμή ὁ Σάντρο. Οἱ Ἰνδοὶ ἔρχονται πρὸς τὸ μέρος μας.

— Θεούλη μου!, ψελλίζει ὁ Τίπο - Τίπο, πάμε νὰ φύγουμε πρὶν μᾶς φᾶνε μπαμπέσικα.

Πραγματικά σὲ λίγο τρέχουν στὸ στενὸ μονοπάτι ποὺ διασχίζει τὰ πέτρινα τείχη καὶ σὲ λίγο βγαίνουν στὴν πυκνὴ καὶ ἀπέραντη ζούγκλα. Μέσα σ' αὐτὴ κανένας δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ τοὺς βρῇ...

* * *

Πραχωροῦν πάντα μέσα στὴν πυκνὴ ζούγκλα οἱ φίλοι μας ὥσπου ξημερώνει. Ἀποφασίζουν τότε νὰ καθήσουν γιὰ μὰ ξεκουραστοῦν. Τσακισμένοι ὥπως εἶναι ἀπὸ τὴν κούρασι, δὲν ἀργεῖ νὰ τοὺς πάρῃ ὁ ὕπνος.

Ξαφνικά, ἓνα μουγγρητὸ κάνει τὸν Σάντρο νὰ πεταχτῇ ὀλόρθος. Γυρίζει τὸ βλέμμα

τοῦ ὀλόγυρα καὶ περιμένει ν' ἀντικρύσῃ μιὰ τίγρη ἢ ἓνα λιοντάρι, δὲν βλέπει ὅμως τίποτα ἀπὸ αὐτὰ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ λύκο, τὸν Κίμο. Ὁ ἀδελφὸς του κουνάει ἀνήσυχα τ' αὐτιά του καὶ τὸ βλέμμα του, ποὺ λές καὶ πέτάει ἀστραιπές, κυττάζει συνέχεια σὲ μιὰ κατεύθυνσι.

Τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων πλησιάζει τὸ λύκο καὶ κυττάζει κι' αὐτὸς στὸ ἴδιο σημεῖο, προσπαθώντας νὰ δῇ τί εἶναι ἐκεῖνο ποὺ ἀνησυχεῖ τὸν ἀδελφό του. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν βλέπει τίποτε, αποφασίζει νὰ προχωρήσῃ λίγα μέτρα.

Πίσω του ἀκολουθεῖ ὁ Κίμο. Κάπου - κάπου σηκώνει τὴ μουσούδα του ψηλὰ καὶ ὀσιμίζεται τὸν ἄερα.

«Φαίνεται πὼς ὁ Κίμο ὀσιμίζεται κάποιον κίνδυνο», συλλογίζεται ὁ Σάντρο.

Σκύβει τώρα καὶ κάτι ψιθυρίζει στὸ αὐτί του. Ὁ Κίμο, ὑπάκουος σὰν σκυλάκι, γυρνᾷ καὶ κάθεται κοντὰ στὰ κοιμισμένα παιδιὰ. Ὁ Σάντρο ὥστόσο προχωρεῖ, μὲ τὶς αἰσθήσεις του ὅλες σὲ ἐπιφυλακὴ, γιατί δὲν ξέρει τί θ' ἀντιμετωπίσῃ ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή. Ἡ ζούγκλα κρύβει χιλιάδες κινδύνους, ποὺ ὁ ἓνας εἶναι πιὸ ὑπουλὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον: Θηρία, ἑρπετά, ἔντομα δηλητηριώδη, σαρκόβόρα πτηνά, ἀνθρώπους κακοὺς καὶ τάσα ἄλλα ἀκόμη.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Σάντρο μένει ἀκίνητος καὶ τεντώνει τὸ αὐτί του. Ἐχει τὴν ἐτύπωσι πὼς ἄκουσε μιὰ ἀνθρώπι

νη όμιλία.

— Μήπως είναι οί 'Ινδοί τής «κοιλιάδας του θανάτου»; συλλογίζεται. Μήπως ακολουθήσαν τὰ ίχνη μας;

Σκέφτεται νὰ γυρίση πίσω στους φίλους του, νὰ τούς ξυπνήση καί νὰ φύγουν, όταν αναγκάζεται από περιέργεια νὰ μείνη στη θέση του. Οί όμιλίες είναι τώρα πιό ζωντάρες καί τὰ βήματα τών ανθρώπων που προχωρούν ακούγονται πιό καθαρά.

‘Ο Σάντρο, χωρίς κι’ αυ-

τός νὰ καταλαβαίνει, γιατί, έχει τήν έντύπωσι τώρα πώς αὐτοί οί άνθρωποι δέν είναι 'Ινδοί τής κοιλιάδας του θανάτου. Αποφασίζει λοιπόν νὰ κρυφτῇ πίσω από τόν κορμό ένός δέντρου καί νὰ περιμένῃ τήν εμφάνισί τους.

Σέ μιὰ στιγμή, ακούει μιὰ φωνή νὰ λέη:

— Μπα σε καλό μας, θά σταματήσουμε καμμιὰ φορά;

Καί τότε, πίσω από ένα θάμνο, αντικρύζει τὸ περίεργό κεφάλι ένός άρόστη!

Τ Ε Λ Ο Σ

Π. ΣΤΡΑΤΙΚΗΣ

‘Αποκλειστικότης: Γεν. ‘Εκδοτικάί ‘Επιχειρήσεις Ο. Ε.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΜΑΣ, ΛΕΚΚΑ 22, (υπόγειον)

1) ‘Ο άόρατος γίγοντας	19) Στα νύχια του Χάρου
2) ‘Η κρύπτη τών θησαυρών	20) Καταικίμβη τών κολασμένων
3) Τὸ μυστικὸ τοῦ μάγου	21) Τὸ φίλτρο τής κακίας
4) Τὸ μαύρο δισμάντι	22) ‘Η γοργόνα τής λίμνης
5) ‘Ο χορὸς τής φωτιάς	23) ‘Ο δαίμονας τής συμφορᾶς
6) ‘Η βασίλισσα τοῦ Ταμ-Τάμ	24) ‘Ο θάνατος τοῦ Ταρζάν
7) Τὸ τέρας τών ούρανών	25) Τὸ φάντασμα τής ζούγκλας
8) ‘Ο χρυσὸς ἐλέφαντας	26) ‘Ο μαύρος θλεθρος
9) Τὸ ἀνθρωποφάγο δέντρο	27) ‘Η Τσίτα θριαμβεύει
10) Μονομαχία δεινοσαύρων	28) Τὸ μυστικὸ τοῦ Μπουτάτα
11) Τὸ στοιχειὸ τής λίμνης	29) ‘Η κολασμένη Κοιλιάδα
12) ‘Η φυλὴ τών φιδανθρώπων	30) Χαταροῦ
13) Τὸ κόκκινο χαλάζι	31) ‘Ο δρκοκ τοῦ Ταμπόρ.
14) ‘Η ἀρχόντισσα τών τρελλών	32) Αἰχμάλωτοι Καπνιβάλων
15) ‘Ο πτερωτὸς κροκόδειλος	33) Σάντρο
16) Τὸ ναρκαμένο μαιμοῦθ	34) Τὸ ‘Ιερὸ Καραβάνι.
17) Μονομαχία μέχοι θανάτου	35) ‘Ο μυστηριώδης φακίρης
18) ‘Ο λυσσασμένος ρινόκερος	36) ‘Η Κατάρρα τοῦ Βούδδα.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΑΡΖΑΝ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΖΟΥΓΚΛΑΣ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Γρ.: Λέκκα 22—Έτος 1ον—Τόμος 5ος—Άρ. 37—Δρ. 2

Δημοσιογραφικός Δ/ντής: Σ. Άνεμοδουράς, Στρ. Πλαστήρα 21
Ν. Σμύρνη. Οικονομικός Δ/ντής Γ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38.
Προϊστ. τυπογρ.: Α. Χατζηδασιλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, Άθηναι.

Τὸ ἐπόμενο τεύχος, πού κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχόμενη ἐβδομάδα μετὸν τίτλο:

ΤΟ ΧΑΜΕΝΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ λίγα τεύχη τοῦ εἴδους του, δυνατὸ σὲ περιπέτειες καὶ δράσι καὶ γεμᾶτο δραματικὰ καὶ κωμικὰ ἐπεισόδια. Στὸ τεύχος αὐτὸ δὲν θὰ θαυμάσετε μόνο τὸ Παιδὶ τῶν Λύκων καὶ τοὺς φίλους του, ἀλλὰ ἓνα ἀκόμη θρυλικὸ παιδὶ μετὰ δυὸ γνωστοὺς σας καταπληκτικοὺς βοηθοὺς, πού ὁ ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ἔχει τὸ νοῦ του πάντα στὸ θρυλικὸ του τσουλοῦφι! Τὸν ξέρετε ποίος εἶναι;

Μὴν παραλείψη κανεὶς ν' ἀγοράσῃ τὸ ἐπόμενο τεύχος πού θ' ἀποτελέσῃ μιὰ ἀπροσδόκητὴ ἐκπληξὶ γιὰ ὅλους τοὺς ἀναγνώστες τοῦ «ΜΙΚΡΟΥ ΤΑΡΖΑΝ».

5.0.5 ΑΠΟ ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

ΚΑΙ ΑΜΕΣΩΣ ΣΤΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΑΡΧΙΣΑΝ ΝΑ ΕΝΩΝΟΥΝ ΦΩΣΦΟΡΟ ΜΕ ΠΑΒΑ ΣΕ ΤΡΟΜΕΡΗ ΠΙΕΣΗ.

ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ! ΚΑΤΑΣΚΕΥΑΣΑΜΕ ΜΙΑ ΥΓΡΗ ΚΑΥΣΙΜΟΥΝΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΑΣΤΗΜΟΠΛΟΙΟ ΜΑΣ.

ΕΝ ΤΩ ΜΕΤΑΞΥ Ο ΤΟΝΥ ΣΤΟ ΠΑΝΟΜΑΡ...

Ο ΕΞΟΥΓΙΝΟΣ ΚΑΝΕΙ ΚΙ ΑΛΛΑ ΣΧΕΔΙΑ...

ΤΩΡΑ ΒΥΘΙΖΕΙ ΤΗ ΣΦΑΗΝΑ ΤΟΥ ΑΝΑΤΙΝΕΥΣΤΙΚΟΥ ΤΟΥ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΦΤΙΑΞΕΙ...

